

MB
174.811

KISVARSÁNYI GÉZA

**FÖLDI SIRATÁS
KOZMIKUS EMELKEDÉS
ARANYLÁZ**

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BUDAPEST

KISVARSÁNYI GÉZA
FÖLDI SIRATÁS
KOZMIKUS EMELKEDÉS
ARANYLÁZ

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

KISVARSÁNYI GÉZA

**FÖLDI SIRATÁS
KOZMIKUS EMELKEDÉS
ARANYLÁZ**

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Budapest, 2000

456463

Copyright © Kisvarsányi Géza

ISBN 963 640 699 5

Felelős kiadó:
Kisvarsányi Géza

HB 174.811



2000.

Készült a Püski Kiadó nyomdájában

Előszó

A Liszt Ferenc Zeneakadémia sarasotai (Florida) hangversenyei csodás érzéseket keltettek a hazától távol élő magyarságban. Az óhaza, az ősi föld újjáéledése, üzenete és kultúrájának ereje készített írásra. Eva B. Kisvarsanyi, Pászthy Júlia és Balassa Mariann fáradhatatlan szervező munkája, Lantos István és Falvai Sándor rektorok támogatása tette lehetővé a hangversenyeket. Még költői szavakkal is nehéz lenne kifejezni azt az óriási sikert, amit a fiatal magyar művészek egy olyan városban arattak, ahol a világ legjobbjai lépnek fel. Az Akadémia fiatal művészei, Koczor Péter (zongora), Kelemen Barnabás és Gazda Bence (hegedű), Karosi Bálint (klarinét és orgona), Seeman László (francia kürt), Fekete Attila (tenor), Bátki-Fazekas Zoltán (bariton), Fodor Beatrix és Cserna Ildikó (szoprán) valamint Simon Krisztina (mezzoszoprán) elismerő kritikát kaptak az amerikai sajtóban. A történelem folyamán, először csendült fel a sarasotai operaházban a magyar himnusz, ami kicsalta a könnyeket és megrendítette a magyar szíveket. A Kossuth Klub ez évi öt napos millenniumi ünneplése országos visszhangot keltett.

Eva B. Kisvarsanyi, a történelmi versek művészi tolmácsolásával a Kossuth Klubban aratott nagy sikert. Erika G. Kisvarsanyi egyetlen magyar nyelvű, az egész magyar történelmet felölelő verse meghatott és lelkesített.

Simon Krisztina Artisjus díjas operaénekesnő megszerette és dicsérte költeményeimet s nagyon bízott a további írásra. Így lett húsz versből száz. Nagyon a lelkemre kötötte azt is, hogy dolgozzak egy kötet kiadásán.

A nemzeti (történelmi), katonai (háborús) és lírai költemények mellett a kozmikus, tudományos, színházi és koldus lírával valami újat szerettem volna alkotni.

A tizenkét eredeti angol nyelvű költemény hasonló témákkal foglalkozik. Angol nyelvből és érzésből fakadnak.

Negyven évi angol nyelvű tanítás és gondolkodás után az elmerült távlatokból újra feléledtek a magyar szavak, melyeket ezúton ajánlok az olvasó figyelmébe.

A magyar fiatalságnak ajánlom ezt a kötetet.

Sarasota és Budapest, 2000 május

A szerző

Lektorálta: Liptayné Dr. Kertész Mariann

NEMZETI (TÖRTÉNELMI)

HÁBORÚS (KATONAI)

FÖLDI LÍRA

KOZMIKUS LÍRA

OPERA ÉS SZÍNHÁZ LÍRA

KOLDUS LÍRA

TUDOMÁNYOS LÍRA

ARANYKUTATÁS LÍRA

ANGOL NYELVŰ LÍRA

:

A FÖLD BESZÉL

A föld beszél
Arról, ami lettünk,
Amiről sírtunk
És neveltünk.
Meséli az ősi igazságot
S hogyan osztottuk másoknak
A boldogságot,
Hogyan szerettünk, öleltünk
És segítettünk.
Az anyaföld szeret,
Adja az életet,
A lélek varázsát
S a dalok hangzását.
A nemzet arca, gondja
A felszántott föld,
A barázda.
Az ősi föld az,
Ahol születünk,
Bár ha kivet,
Mégis örökre
Befogad,
S a föld dalol, arról,
Amit tettünk.
A föld,
Ezeréves
Szerelmünk.

ÜDVÖZLET

Mikor az olvadó hó alól
Kiillatozik a nedves tavaszi föld,
S az első melegben
Megjelennek a hóvirágok,
Mikor a hegyekről ereszkedik
Az enyhe szél,
S bőrünket simogatja,
Mikor az éledő természet zsongása
Megérinti lelkünket,
Mikor a csendes tavaszi eső
Könnycseppekkel keverve
A szépség csillogó fénytörésében
Csorog arcunkon,
Mikor a feléledésben
Kibújnak az erdők, mezők virágai,
Hajunkba kapaszkodik a szél
S kezünk szorításában,
Szemünk ragyogásában,
Lelkünk felujjongásában,
Éled a jószág és szeretet,
Mikor a természet ébredő csodája,
Az orgonaillat, a cseresznyevirág
A levelek kizöldülése elbűvöli
S elárasztja szívünket,
Akkor újra hiszünk, feléledünk
A minden gyönyörűségében
És a csodás énekek varázsában.

TOKAJ

*Ha látod a tokaji hegyet,
A végtelen alföld és a hegyvidék találkozását,
Ha észleled a levegő fényjátékát,
A tavaszi reggel pazar csillogását,
A nyár különös rezgését,
A folyók sejtelmes ölelkezését,
A távoli hegyek kékbe veszését,
Akkor megérint a táj egyedülvalósága,
A folyó alföldi zarándoklása,
Távoli kanyarjának lassú eltűnése.
Ha érzed a nyárfák ezüstös rezgését,
A vulkáni talajból dúsuló növények
Zöld színének foszforeszkálását,
A hegyaljai szőlők, gyümölcsök
Egyedüli sajátos ízét, éltető nedvét,
A hosszú őszi napsugár zsongását,
A reggeli szőlőhéj hamvas leányarcát,
A délutáni fürtök fényes csillogását,
Az aszúbor arany mosolyát,
Az évszakok beköszöntését, múlását,
A nyári est illatos simogatását,
Ha felrémlik a tárogató elnémult szava,
Ha emlékszel a hősi idők sugallatára,
A hallgató ember megszólalására,
Ha érzed a hegyet, a folyót,
A földet, a fákat, a táj varázsát,
A szőlőhegyet, az alji temetőket,
Akkor van lelked és szíved.*

ÖRÖKKÉ VÁROK

Örökké várok
Sírva és nevetve
Felöltözve és
Csupasz lélekkel
Virágcsokorral
És üres kézzel
Vágyva
Forró szelekre
Hűsítő esőkre
A sivatag szélén
Hegyekkel
És virágokkal
Körülölelve.

Repül-e veled
Az ezüstmadár
Messziről
Keletről
A tenger felől
Távoli
Sejtelmes
Szigetekről.

Fújnak-e még
A forró szelek
A sósvirágos
Sivatagból
S a pipacsos
Nyárból.

MIÉRT

Miért nem vagy itt,
Ahol a nap süt
A ragyogó kék égből,
Ahol zöld lombok között
Sárgán érik a narancs,
S virágzik a tulipánfa,
Hulló szirmai pázsitzőnyegén
A hajladozó pálmák alatt
Sétálhatnál a boldogságban,
Itt csodás remények
Kelnek szívedben,
Mikor a fehér homok, a tenger
S a pálmák szerelmese leszel.
Miért nem vagy itt,
Ahol a bágyadt napfény
Februárjában már
Virágzik a mandula
S ragyogó piros és lila
A portofinoi bougainvillea,
Miért nem vagy itt
A tél nyári mesevilágában,

Ahol méhecskék zümmögnek
Virágról virágra,
S a méz csorog a kaptárban,
Itt, a színek, illatok
Selymesen édes világában
Repülhetnél a csillagok felé
Az óriás hold ámyékában,
Itt, ahol a reggeli ködből
Rejtőzve bújjik ki a nap
S szemed ragyogása
A holnap.
Itt folyhatna bűgő éneked,
Mint méz a tejben
A téli trópus napfényes
Zöld világában,
S szállhatna
Fényekben szűrődő
Vasárnap délután
A hibiszkusz és azalea
Virágaira.

TRÓPUSI ESTE

Pirosba borult az ég ma este,
Az ezüst hold az égbolt tetején ragyog,
Tomyosuló felhők
Mint fehér tejszínhabok
Emelkednek a tengerből.
Lágyan simogatja beteg lelkemet
A trópusi este,
De én, várok valami nagy csodára,
Valami megváltásra.

Várom, hogy csendesen szállj le az égből,
S könnyedén lépkedj a fehér homokon,
Várom a pálmafák susogásában
Felfedezni a gyengédséget
A szárnyaló dalon,
Várom az Alföld virágos üzenetét
És a tűz lobbanását az ősi avaron,
Várom a fűzfák sóhajtását,
S hogy dalod szálljon a trópuson.

Látom a Tisza-parti rezgő nyárfákat
A mangrove szigeteken,
És érzem a trópusi vihar üzenetét
Az elfásult magyar lelkekben,
Talán hoz valami újat és igazit
A föld forgása,
Talán valami csodaszépet
A tenger hullámozása.

Talán a keserű múlt
Fakaszt új életmuzsikát,
Talán az ifjúság,
Talán az újhold,
Talán a Duna és Tisza
Susog fülembe
Új csodát.

ÉJSZAKA

Amikor a sötétből megjelentél,
Kétszer csókoltam meg arcodat.
Úgy látszott,
Te vagy te, én pedig
Nem tudod, ki vagyok,
Majd elszürkült az este,
Fekete lett a bűzös levegő,
A csillagok nem ragyogtak sehol,
Az ég sötét, mogorva volt,
Majd elkezdett folyni a vér
A boldogság felé,
Mikor egymást martuk,
Mint kóbor kutyák
Egymást haraptuk.
Zörgött a lelkünk,
Mint rozsdás ócskavas
A mérgező éjszakában,
A város durva zajában
Harcoltunk a végzettel,
Vonszolódtunk a rothadó éjben,
Sodródtunk a mélyben,
Majd károgett a reggel,
Piszkos felhők úsztak az égen,
A nap bágyadtan süttött,
A parti kőlépcsőn ülve
A szennyes folyóban
Áztattuk lábunkat,
S a véres rongyok
Testünkre tapadtak.

PIRKADÁS

*A sötétben lassan pirkad a napfény,
A Kárpátok csúcsain világosodik az éj;
A csipkés bérceken
Megcsillan a múlt és jelen.*

*A felkelő drága napsugár
Már ébreszti az alföldi színeket,
A szunnyadó folyókat, pusztákat
S a kedves kis ligeteket.*

*A csodás fényekben hulló napsugár
Bevilágít lelkünkbe,
Megsimogatja vérző szívünket,
S megcsókolja alvó szemünket.*

*S a fényekben játszó napsugár
A fülünkbe susogva azt kérdezi,
Felébredtünk-e
A sötét éjszakából már.*

MAGYAR MILLENNIUM

*A Kárpátok hágóin jöttem én
Régmúlt idők fényes dalaival,
A hegyekből száguldottam a Tisza partjára,
S üzentem át,
A magyar isten vad nyilaival.*

*Lovam szőréen táncolt a napsugár,
Ereimben a harcok kelet forrt,
De távolba szegeztem tekintetem
A ködbe,
Ahol a csábító Nyugat honolt.*

*Olasz s német zene hallatszott fülemben
A kereszt, meg a dicső római múlt,
Ahol mentőangyalként üdvözöltek,
Fejemre aranykoronát tettek,
S a félhold lehullt.*

*Ezer évig hullott a vérem,
Még Európa csak virult,
Fülemben énekelt kábító muzsikáját,
Míg karom, lábom vágta le ,
S szemem fénye kimúlt.*

*Európa hamis dalokat énekelve
Döfte szívémben a tört gazul,
Elégette fenyveseimet,
Elorozta apám földjeit
S rabul ejtett, rabul.*

*Most vért és aranyat koldulok
Nyugat sikamlós útjain,
Két hazám volt,
De most egy sincs
Árpád zöld halmain.*

*Zivatar festi a tájat
Az Alföld és Kárpátok felett,
A Tisza kiöntött medréből
S úgy sanyargatja lelkemet,
Hogy nem baj, ha betemet.*

*Egykor a Kárpátokon át jöttem én
Keleti puszták fényes dalaival,
Fiatalon, bő vérrel, erővel
A Tisza mentén uralkodtam,
Lovas vitéz voltam.*

*És őseim dalát
Szabadon daloltam.*

Országos Széchényi Könyvtár

MAGYAR PARASZT VAGYOK

*Mesékben hallottam a valóságról,
Vereckéről, Szent Istvánról, a tatárjárásról,
Magyar paraszt vagyok.*

*A mámorban ocsúdtam józanságra
Szigetvár, Mohács nevének hallatára,
Magyar paraszt vagyok.*

*A gyávaságban lettem bátor
A végvárakban,
Eger ostromában
Hol a sáncon folyt a vér meg a bor.
Magyar paraszt vagyok.*

*A reménytelenségből virágos jövőt szőttem,
Fekete földet arattam s vetettem,
Tizedet adtam az Úrnak,
Ötödöt meg a grófnak,
Beleremegtem a nagy Sorsba,
Magyar paraszt vagyok.*

*Rákóczi tárogatójára indultam a holdba,
Muskétás pokolba,
Kossuth kardjával a harcba,
Döglött lovak bűzlő csatamezejére,
Rozsdabarna volt a komám vére,
Magyar paraszt vagyok.*

És tudtam a lövészárokról,
A géppuskáról,
Az arató halálról.
Mint sárba hulló apám fia
Énekeltem,
De csak a búzakalászról.
Magyar paraszt vagyok.

Nem érdekelték a Sziklás Hegyek
Nem olvastam az Urálról
Azért féllábú nyomorék
S vak lettem az olasz Alpeseekben.
Rothadó testben bűnös ivadék,
Kit nem segít az Isten.
Ördög cimborája
Sírhintján a dísz
A virágos akasztófa.

Aztán a rakétás bombák hulltak,
De nem voltak jók vetőmagnak.
Mint réti farkas vettem irányt
A távoli Szibériának...

De visszatértem, visszahozott ősi lelkem.

Jaj, de nem születtem másnak,
Csak magyar parasztnak,
Ugart szántónak.
Nem változhatok,
Ami lettem, az vagyok.
Ha jó leszek,
Csak megsegít a halálban
Egy új Úristen.

AZ ERDÉLYI HIMNUSZRA

A jövőben születtem,
De a múltban éltem,
Folyó árjában úsztam,
És táncoltam a fekete réten,
Piros hegyoldalon
Lélekben
Virágot szedtem
A Mezőhavason,
Erdélyben.

Kinek jutott
A félkarély hegyekben
A dalolás, az ének,
A lányok,
Izzó várások
S remegések,
A büszke ormok,
Az elsüllyedt szellemkastélyok
A lila holdfényben.

Várak romjaiban
Izzadtam a porban,
Véreztem
És égtem a szurokban.
Dideregve féltem a valóságtól,
Lélekrablástól.

Hol van a székely kapu,
A keleti párizsok
A költő ajkáról izzó frázisok,
A szántó legény
Meg a bölény,
A fenyvesek,
Tengerszemek,
Elmúltam?
Nem vagyok én?
S megremegtem a sötétségtől,
A bagolyhuhogástól
A végtelen idővárástól.
Elveszett remények valóságától.
Megsárgultam
S lehulltam, mint az őszi falevél,
De kezem ökölbe szorult
Az utolsó lélegzetnél,
S mielőtt semmivé lettem,
Szivárványt láttam
A Mezőhavason.

VILÁGÜNNEP

Ünnepel a világ
Kétezer évet,
Húsz évszázadot,
Pattognak a tűzijátékok,
Az Eiffel-torony
Elegánsan sziporkázik,
Az emberiség játszik
A fekete égboltozattal.
Robbannak a fények,
Repülnek a csillagok,
S hullnak a halálfejek,
A torz emberi testek,
A hullák,
Úgy százmillió.
Elmúlt a csonkítás,
A nemzet-feldarabolás,
A tarkólövés évszázada,
A nagy háborúk
Véres rettenete.
Ma is itt ül rajtunk,
A hátunkon cipeljük
A bűntevést,
De azért volt szép is, Bartók zenélt
Concertókat és
Ósi dalokat,
De Európa csak
Csonkította a magyarokat,

Élvezte a haláltusát.
A halál bőven aratott
A légerekben,
Szöges drótok mögött,
Óceántól óceánig,
S Kodály mesélt
Népi dalokat,
Azért mégis
Véres lett a Tisza.
Szálltak a dalok felfelé.
A haza lefelé.
Csodás az új szabad sajtó,
Ezt megírni nem szabad
Most jön az új század
S az új remény,
A valóság felfedése,
Az igazságtevés százada.
Nagyszerű volt
A múlt század,
Felfedeztük a paprikát,
A C vitamint,
S a saját gyengeségünket.
Ideje lenne
Hogy művészeink
Elénekeljék
A fájó magyar dalokat,
S írónk

Ne csak maguknak
Fortyogjanak,
Írják meg angolul
A magyarok századát
S énekeljék
A szétdarabolt nemzet
Jajszavát.
Csodás lesz az új
Évszázad,
Luxusvonatok, autók
Minden,
Az egész világgal
Társaloghatunk,
A géntechnológia
Újra szabja
Az embereket,
S lehel belénk
Új lelket,
De mi újra leszünk
Sajátmagunk,
Az is kevesebben.
Kolumbusz és Gutenberg
Indították el
A globalizációt,
Majd globalizálva
Az új száz év
Ítélt felettünk,
Nyerünk vagy
Vesztünk.

HÁBORÚ ÉS BÉKE

Üvöltés, káromkodás,
Vasfegyelem,
A parancs az úr,
Aki nem hajol alázattal,
Aki nem enged,
Az elpusztul,
A hadseregben
A totális háború
A Hadúr.

A csatatéren
Halált osztogatunk,
S meghalunk,
A vadkan
Kajánul röhög
S kimúl,
Őrjöng az esztelen,
Fiatalságunk pusztul.
Vadul, vérrel öntözzük
A szomjas földet,
Szemünk fénye
Kimúl.

Gránát szaggatja
Az anyaföldet.
Lelkünk cafatokban lóg
A kereszten,
S éget.

Véres ruhában,
Rongyosan, éhesen,
Remegő kézzel
Dolgozunk
A korpalevesért
A hadifogságban.
Villan a szurony
A szögesdrót mögött,
Az ütés már nem fáj
De az emlék még él,
A föld alatt,
A rácson túl.

Hóhér árnyékában
Álmodtam meg
Egy új világot,
Egy csodás országot,
Ahol minden szép,
Ahol kedvesen szólnak
Az emberek,
Ahol gyengéden parázsló
Igaz szerelmek
S a mosoly az úr.
Álmodtam egy új
Csodás világot,
Ahol a csontok
Nem zörögnek
Ahol bús dalok felett
Szállnak a darvak,
És sárgák a hulló
Őszi falevelek.

SIRATÓDAL

Sötét éjszakában
Villámokat szór az ég,
Dörögnek az ágyúk,
Srapnellt osztogatnak
A torkolattüzek,
A halál arat.

Ember, most légy bátor,
Mikor vijognak a varjak.
Most buzogjon lelkierőd
Légy kitartó,
Kezed ne remegjen,
Amikor a halál arat.

Ha megsebesülsz
És a csatatéren maradsz,
Az ellenség fog
Az agyadba lőni,
S elszáll minden reszketés,
Halálfélelem, gondolat.

Ha élve maradsz,
Akkor leszel örült,
Mikor a nagy nyomás
Eltűnik véredből.
S a csata végén
Csak a bűz marad.

Itt fetreng a vérben
Európa, a politika ,
A totális liberalizmus,
Itt döglődik Versailles,
A csábító kommunizmus,
Itt arat a hősi mítosz.

Harcolj a hazáért,
Az örök nemzetért,
Az illatos földért,
A jövő nemzedékért,
Itt, ahol nincs semmi,
Csak a halál arat.

Az ezrednek nincs leánya,
De van boszorkánya,
Van sok csonka teste,
Kifolyt szeme,
Itt mindent lekaszálnak,
Itt csak a halál arat.

Tüzelj, honvéd,
A hegyet kell elfoglalni,
A hatalom csúcsára kell hágni,
Célozz jól az ellenségre,
Jobban, mint ő céloz rád,
Egy golyó, egy halál.

Géppuskarú morajlása,
Egy zümmögő sorozat
Szívet talál,
A bajtársam vérbe hull,
Ez a hősi halál,
A dicsőség arat.

*Miért haltál fiatalon, bajtárs,
Az édes hazáért,
A jövőben születő
Széplányokért,
Akik majd megénekelnek,
S sírodra virágot tesznek.*

*Te, halálos éjszakák férgé,
Ha túléled a robbanásokat,
Jobb karod nélkül
Fognak-e szeretni, ölelni
A pesti lányok,
Vagy néznek mint egy nyomorultat.*

*Egy ártatlan, szép, bús siratás kellene
A pesti Operában, Szegeden
Vagy Salgótárjában,
Egy kis lélekhardozás
Virágszórás,
A sötétben elhulltakra.*

*Magyarok, ejtsetek
Egyetlen csepp könnyet
A százezerért.
Kiket megettek a sakálok,
Mert nem tudjátok, milyen volt ott,
Ahol a halál aratott.*

SZÓRJATOK VIRÁGOT

*Foglalkozunk mi minden mással,
Saját történelmünk kiirtásával.
Ma ötven-, harminc-, húszévesek,
Gondolatok-e valaha azokra ,
Kiknek nincs fejfája, keresztje,
Kik Oroszországban, Szibériában,
A Kaukázusban vannak eltemetve.
Van-e ég felé törő gránitoszlop
Emlékül azokért, kik elhulltak
Fiatalon érted és fiaidért.
Halálos muzsika zenélt fülükbe,
Kőrakás jelezte testüket a Kárpátokon.
Magyarok, szórvatok szebb virágot
A sebekért, melyek öltek és megmaradtak.
Daloljatok egy bús éneket a múltért s holnapért
Szólaljanak aranybetűk a fekete grániton,
Gondolatban virágok hulljanak a távoli hantokon.*

Országos Széchényi Könyvtár

MAGYAR VAGYOK

Pogány
Ósmagyar
Vagyok,
Lovas
Vitéz,
Nyugatra
Nézek,
Nyilazok
Riadt
Ellenséget.

Süvöltő
Szélben,
Ökrös
Szekéren
A Kárpátokon,
Az Alföldön
A Dunához
Érek,
Lovam
Gázol,
Ki
Ellenem
Indul
Vérben.

Kereszttel
Hasítok
Lázadókat,
Szemeket
Égetek.

Kótáblába
Vésem
A törvényeket,
Korbácsolom
A népet.

Más
Föld,
Ég,
Csillagok,
Új
Táltos.

Királyok
Verik
Az ellenséget,
Védik
A füvet,
A folyókat,
Az ősi
Dalokat,
Terem a föld,
A vadonban
Zsoltárok
Hangzanak.

Tatár
Égeti
A földet,
Az erdőt,
A csecsemőket,
A temetőket.

Karddal
Törököt
Vágok,
Szívemet
Szúrja.

Széthúzok
Ármánykodok,
Hátba
Döfök,
Rossz
Magyar
Vagyok,
Vak,
Béna.

Vadul
A föld,
Pusztul
A falu,
Üvölt
A magány,
Sír a nap
És a hold.

Fehérvár
Eger
Krisztust,
Hazát
Védek
Testemmel,
Kezembe,
Lábomba
A török
Szöveget
Ver.

Erdély
Csillaga
Ragyog.

Feltámad
A vér,
Szent
A háború,
Feltámad
A puszta,
Pislákol
Halott
Szeme.

Tárogató
Zokog
A szélben
Várromok,
Üszkös
Sebek,
Szabadság
Harc.

Védem
Szent,
Koronás
Fejem,
Mindenkit
Legyőzők
Negyven-
Nyolcban,
Az Alföldön
A Kárpátokban
Hull
A vér,
Szétfoszlok,
Semmivé
Leszek.

A Nagy
Háborúban
Elvesztem
Erdélyt,
A Tátrát ,
A fenyveseket,
Kivágják
Dobogó
Szívemet,
Koronám
Lehull.
Gyász,
Fekete
Éjszaka,
Harangszó.

Halálsóhaj
A Don
Folyónál
Pusztulok,
Földre
Esem
A tordai
Csatában.

Rongyos
Vagyok.
Csonka
A lelkem
Véres
A Duna
A Tisza,
A hóhér
Keze,
A Gondolat,
A földanya,
Keserű
A kenyér.

Követ
Török
A rabszolga
Paradicsomban,
Bilincsben,
Lázálomban
Haldoklom
A föld
Alatt.

Véres
Eső,
Halálos
Szabadság,
Sikoly,
Nő,
Meztelen,
Kínzás,
Börtön.

Ötvenhatban
Fényt
Kovácsolok
A világnak.
Sötét van,
Új
Világokba
Szóródom,
Életem
Megpecsételve.

Verejtékezem,
Dolgozom,
Haza
Gondolok,
Omladoznak
A falak,
Istenek
Zuhannak,
Madarak
Dalolnak,
Árad
A tenger.

Új
Nemzeti
Cél
Európa,
Csupasz
Fenék,
Német
Márka,
Bűnösség,
Ártatlanság,
Pénz,
Ideológia
Mámoros
Éj.

Éljen
A fiatalság,
Az új
Muzsika.

Lelkem
Összetör,
Felemel,
Remél,
Vágyik,
Bujdosik,
Énekel,
Hazatér.

Borzol
A föld,
Reszketek.

Valaki
Új
Világot,
Tiszta
Levegőt
Ígér.

Hitetlenül
Hinni
Akarok.

Újra
Magyar
Vagyok,
A szélben
Lovon
Vágtatok,
Szemem
A távolba
Néz,
Szívem
Dobog.

Harcolok
Újra,
Halálos
A veszély,
Temetnek,
De
Nem
Születnek,
Nincs
Ósi
Altatódal,
Örökké
Remélek.

A sötétben
Ragyognak
A csillagok
S hullnak
A keserves
Könnyek.

MÓKUSKERÉK

*Hm! Ez a mókuserék!
S mi is forgunk
Benne,
Vagy leugrunk, kiugrunk,
Inkább maradunk.*

*Szép lassan forog
Ez a furcsa kerék,
Álíg
Érzünk valamit,
Lassan öröl.*

*Forog az egész,
Alulról felfelé
Talán,
Felülről lefelé,
S a világ mosolyog.*

*Milyen nagyszerű
Ez a mókuserék,
Elég
Számunkra s életünkre,
Még elámít is.*

*A kerékben mint
A tejtrendszerben
Forgunk,
Ez a mi világunk,
S ki nem látunk.*

UTAZÁS A VIHARSAROKBAN

*A Viharsarok mindig a legrosszabb.
Nincs jó közlekedés, kevés a fizetés, a beruházás,
Nagy a belvizek áradása, a szellemek járása,
Elszomorító a leomló házak látványa.*

*A Viharsarokban sok a bűn s kevés a bűnhődés.
Nagy a pénz hatalma, az érdekek ütközése,
A test forró vágyai, a lélek tisztasága,
Megannyi ellentétes őserő küzdelme.*

*Itt korán nyílnak a virágok s érnek a lányok.
Csábító a szemek ragyogása, a nagy síkság vonzása,
Halkan jár a hold az égen, izzik a táj a nap fényében,
S illatoznak a virágok a tavaszi estében.*

*Már a fiatakorúaknál kezdődik a sok baj.
Nem rettentő a dohányzás, alkohol s abortusz
Nem ér eleget a jó tanulás, sport, zene, a lelki tisztaság
Itt új játékot kell tervezni a halálos végzettel.*

*Régen e nép művelte a józan, vigadó, lázadó földet,
Ez a nép harcolt a szabadságért, a hazáért,
E nép fiai estek el a Kárpátokon,
De most e tájon bénító csend honol.*

*Pedig mennyi jó zsíros föld van a határban,
Kevés hozzá hasonló az egész világban,
S szunnyadnak még hévvizek a mély rétegekben,
De hiányzik a hit az álmokban s a tervben.*

*Itt játszanak az okos, eszes üde kisgyerekek,
Oly szorgalmasak, élénkek, tanulni vágyók,
Kik hajlandók majd itt élni s dolgozni,
A szép családi fészek tégláit rakosgatni.*

*Feltűnő a sok, szép barátságos ember,
Mégis túl sok a munkanélküli, a tehetetlen.
Valami nagy új csoda kellene az égből,
Új gyárépítés, harangzúgás, ünneplés.*

*Itt van a finom föld, a tudomány, a technika,
A kertekben a sok zöltség, fiatal gyümölcsfa,
Kellenek új, tiszta járdák, ragyogó modern újvonatok
Az alföldi lélek feléledése, megvalósulása.*

*Sok locsogás helyett kellene új beszéd,
A régi blabla helyett értelmes párbeszéd.
Kellene új keresztjárás, feltámadás
Új életmuzsika, egy új dalolás.*

*Legyen a virágos parkban egy új Operaház,
Egy kiemelkedő, szépséges faragott kőszínház,
Új egyetem, föld, növény, élet tanulmányozás,
És új lélek-visszavándorlás.*

*A föld szerelme legyen a barázdát szántó új kovács,
Az újjászületett lelkek izzó, legnagyobb vágya.
A Viharsarok legszebbet ígérő hozománya,
A búzakalász, a puha kenyér lázadása.*

*Legyen a nagy csendből új éltető vihar,
Rend legyen a gazos hátsó kertekben,
Nem kell többé korrupció, prostitúció, csaló, rabló,
Kell egy új rend, új igazság, új békefenntartó.*

*A Viharsarokban már élnek új szántókovácsok,
Feltámadtak az új földi istenek,
Lesznek itt teremő megváltó csodák,
Csak ne szívjad véré, hagyd a népet.*

*A Viharsarok útja a szenvedés öröme,
Az ember önmegváltásának titka, ereje,
A fiatalok itt maradásának záloga,
A föld és az ember egyesült lelke.*

*Szorgalmas, kedves segítőkéz a táj népe,
Úgy lépkednek, mint afféle paradicsomban,
Csak keserűt éreznek a pesti politikában,
De a demokrácia már csordogál a tudatban.*

*Lassan, de pirkad az ég a Viharsarokban,
Minden anyag van, termőföld, olaj, földgáz, gyógyvíz,
Ember van, dolgos, szakképzett, high tech,
De kell további léleképítés, új erkölcsi táptalaj.*

*A Viharsarok kultúrája ezer évre nyúlik vissza
Mély gyökere van az ősi földben, hagyományokban,
Az új felépítés, újjászületés a saját föld érzés
A szívekből fog törni az ég felé.*

Országos Széchényi Könyvtár

A VÁCI UTCÁBAN

Fényes utca, Váci utca,
Csillog, villog kirakata
Én, (szemérmesen), a magasba nézek, a felhőkre,
S nem a meztelen, bársonyos nőkre.

Illatok, szagok, színek, fuvallatok
Csendes, mámoros viharában
Csak fájó lélekkel ballagok...
A múltban, a jövőben és a mában...

Talán születik valami új, ebben
A zörgő, doboló, keserű zenében,
Hiszen három nap süt felettünk az égen,
A dollárok, márkák virágcsőjében.

A haza szent oltára ring a csípőkben,
Az aranyak, gyémántok hús forrásvizében,
Mint farkas üvöltök az ősi erdőségben,
Szeretnék újra dalolni e pénzrengetegben.

De csak vérző sebbel ülök a merengésben.

Görbe utca, fényes utca, Váci utca
Kékesen csábító, andalgó mosolyutca
Apró vasszőget ver mindenki fejébe,
S csak forog, táncol a világmindenségben.

ÚJGAZDAG VALLÁS

Szeretnék hinni,
De miben, nem tudom,
Talán az útszéli keresztben,
Tavaszi illatokban,
Vagy a forró
Csókos ajkakban.
Szeretnék hinni a vérben,
A fényes, kihúzott kardban,
A becsületben.
Lehetnék ősi napimádó,
Vagy állhatatos természetvédő,
Szeretnék hinni az adakozókban,
Az új sámánokban,
A szent komédiásokban,
Ha volna Isten,
Lehetnék istenfélő.
Szeretnék hinni a jóban,
És a csillagokban,
De nem hiszek,
Nem hiszek semmiben.
A földön csak egy hit van:
A pénz az isten.
Kik meghaltak a hazáért,
Rosszkor születtek,
Vagy bolondok voltak.
Kik szögesdrót mögött
Szenvedtek,
Véresen verejtékeztek,
Semmivé lettek.
Kik harcoltak a szabadságért,
A nagy süllyesztőben
Eltűntek.
A mindennapi kenyérért küzdők
Elfásultak, reménytelen lettek.
Országunk eltaposott féreg,
Mindenkinek van joga,
De nekünk nincsen,
És még lármázni sem lehet,
Mert elvesztjük állásunkat
Az új világrendben.

A legjobb lelki gyógy
A svájci pénz,
Teljes aranyfedezettel,
Csavaros, agyafűrt eszakkal,
Világbankkal, hegyekkel.
A svájci hatalom
Egy idegent utáló,
De pénztét szerető,
Csokoládé nagyhatalom.

A legjobb lelki üdv
A német márka,
Óriás iparral,
Minőségi gyártmányokkal ,
Alapos munkával,
Spórolós néppel
S nagy felsőbbbségi öntudattal.
A német hatalom
Örökké kotyvasztó, gyártó
Kakukkos órát faragó,
Export import nagyhatalom.

A legjobb örömpénz
Az amerikai dollár.
A legproduktívabb ország
Bő térrel, anyaggal,
Olcsó energiával
Együtt Kanadával
Szabadon mozgó
Vállalkozó
Óriás gazdagsággal.
Egyetlen tengereket uraló
Golfozó, rágógumit rágó
Világhatalom,
A Rio Grande
És az északi fény között
Egy információs
Aranybirodalom.

Ez a három pénz
A szentháromság,
Az új világisten
Vakító, kápráztató,
Globális, lélekmegváltó.

Már semmi más nem kell,
Nem kell a kultúra,
Nem kell a művészi dal,
A költő, az író,
Nem kell az egyetem
És a nehéz tudomány
Az új élethez,
Csak az új isten.
No meg egy kis egészség,
A világ legszebb
Szőke Boszorkánya,
Bor, búza
És cigánymuzsika.
No meg a kisjapán jen,
Az ördögszekere,
S a fejekben
Egy kis demokrácia.
Vigyázz, te magyar!
Új nap kel nyugaton,
Az Euro
Napimádók leszünk,
Alázattal leborulunk,
Az új bálvány előtt,
Bécsbe menekülünk,
S imádkozunk,
Szállja meg lelkünket
A boldogságot hozó Euro,
S mire felébredünk,
Az élet
Kemény leckét osztogat,
A százmilliós villa,
A letűnt bankvezérek,
A maffia, az Euro,
Összefonódnak.
S mi húzzuk batyunkat
A roszdás kisszekéren

A Nagykörúton
Az ócskásnak.
Ha az őserdőben élénk,
Sok halat fognánk,
Igazán boldogok volnánk.
De az élet halad,
De nagyon gyorsan,
S nekünk kell a bankhitel,
A hitelkártya,
A legjobb falat,
A tengerparti spanyol villa,
A luxusautó,
És a géppisztoly sorozat.
Ha barlangban élénk,
Akkor pattintott tűzkővel
Vívánk atomháborút
A nagyobb húsdarabért.
Azért végül is,
Csodamódon,
Talán még kellene
Egy kis csomag
Hazaszeretet,
Pici nemzeti öntudat,
Egy kis udvariasság,
S akkor a magyar szív is
Doboghat.
Éljen az új filozófia:
Én mindenkit letaposok
És az ablakon kidobok.
Éljen az új magaslat.
Az új hit, az új kőtábla,
Éljen a haza!

KÖRÚTI VILLAMOS

Lassan ballag a körúti villamos,
Lustán forog a kereke,
Játszó gyermekek
És libanyájak között,
A zöld fűvön
Meseföldön.

Körbe kanyarog
Dunától-Dunáig
Búzavirág között,
Mintha lelke volna,
Valahol szól a zene,
Visszafordult az idő kereke.

Virágos mező a Nagykörút,
Napsütés és mosolygó gyerekek,
Gazdag föld, jó kövér legelők,
Gondtalan nevetés a rózsás jövőbe.

Most zajos diszkó a Nagykörút,
Üvölt a gitáros muzsika,
Mint az ördög dorbézolása,
Ne ess a csábításba.

Az épületek bámulatosak,
De a lelkek sötétben bolyonganak,
Az emberek a semmibe néznek,
Nem mosolyognak.

Vigyázz! Száguld az autó.
Ugorj, menj, gyere!
Ne lökdösődj a forgatagban,
S ne köpj a járda szegélyére.

Elér a Dunához
Az öreg villamos,
Felszáll az égi kompra,
Átmegy a Nyulak szigetére,
Új utasa, Szent Margit lelke.

A másik oldalra ér a döcögő sárga,
Lassan felkúszik a budai várba
Királyok nyomába,
Büszkén néz le a végtelen rónára,
Megvillan a távolban
Hunyadi kardja.

Lassan tovább gördül a villamos,
Kiér a városból a forró tájakra,
A fényes mezőkre,
Hol izzik a nyári napsütés,
S ahol már száguld a jövőbe.

KÁRTÉRÍTÉS

Szép, fehér levél érkezett
Budapestről,
Azt hozta hírül,
Hogy nem vagyok bűnös,
Csak ártatlan
Hiba volt
Ötven évvel ezelőtt,
Amikor behívtak
A hadseregbe,
S fegyvert adtak
A kezembe,
Harcoljak a keleti
Istentelen ördögök ellen.
Csak három világbirodalomnak
Üzentünk hadat,
S így lettem
Tizennyolc éves
Keresztes lovag.

Az a sok alföldi rónát
Zenélő sőr
A búsan kanyargó
Kura folyó mentén,
Az a kis rabszolgaság
És földalatti börtön
A 44-es halállágerben
Nem volt más,
Mint gyötört lélekre
Gyógyító ír.
Egy kis világhatalmi tévedés
Küldött ezreket meghalni
A Nagy Béke hajnalán
A sakálok földjére,
A Kaukázusba.

Vért izzadtunk
A hajszott munkában,
Csontvázzá soványodtunk
A halálban,
De valahol
Telt asztalok mellett,
Andalító béke honolt
A politikusok agyában.
Igazságot szolgáltatunk
Volt az ítélet,
Itt a szent béke,
Mindenki otthonában
Énekelheti az új élet zsoltárját
Boldogan,
Felszabadultunk a gonosztól
Az Új Európában.

De a mi szívünkben
Csak egy érzés maradt,
Az éj közepén
Ragadjuk meg a turulmadarat,
Ami kirepít
E drótos paradicsomból,
A zörgő haláltáborokból,
S majd felébredünk
Rossz álmainkból
Valahol a Duna-Tisza közén
A sárguló barackfák alatt.

*A nagy bűnöm
Örökre megmaradt,
Keresztes vitéz voltam,
Pogány urakat szolgáltam,
És a világon
A legfőbb jó ellen
Harcoltam.*

*Az ifjú seregből
Csak néhány hírmondó maradt,
Ötven év után mily szívszorító
Ez az új törvényjavaslat.
Gyere haza,
Te, bolondistók magyar,
Építsd már végre önhazádat,
Míg szemfedő nem takar.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

EGY ŐSZI NAP

Amikor eldőrdültek a fegyverek
S kifolyt az első vér,
A nép vére
A pesti aszfaltra,
Mikor egy gimnazista lány
Összeesett mellettem
S meghalt,
S vére
Folyt a csatornába,
Akkor ragadtam fegyvert
S visszalőttem
A gyilkosokra.
A magyar nép újra egy volt,
Egy nemzet,
Egy zászló,
Egy lélegzet,
Egy akarat csillogott a szemekben,
Egy dal játszott
A szívekben,
A lélekrablásnak,
Az ördögök táncának
Vége volt.
Ne merje senki elfeledni
Vagy bemocskolni
Ezt a napot,
Amikor a pesti utcán,
A szabadságért
A nép vére folyt.

HAZATÉRŐ LÉLEK

Budapest, álmok városa,
Szeretnék még egyszer
Találkozni veled,
Úgy keringek körülöttem,
Mint magános bolygó
A nap körül,
Mint egy elhagyott
Vándorló csillag
Az Űrben.
Elsodort tőled az élet,
Mint pusztai vihar
Az őszi levelet.
Szeretném látni
Arany fátylad alatt
Ragyogó szemedet,
S szeretném érezni
Fekete ruhában
Gyászoló lelkedet.
Halk zenében
Siklik a Duna
Hídjaid alatt,
Könnyezve állok
A folyó partján
Magánosan,
Az elhagyottság érzése
Fájdalmasan tör
Lelkemre,
Ezüst álarcom alatt
Senki vagyok
A sötétben,
Sírám bánatomat
Öledben,
Mint kisgyermek,
De csak némán ülök
A padon, a galambok
Csipegetnek,

Az emberek megállnak s
csodálkoznak,
Vajon ez ki lehet.
Messziről jöttem,
Ide hoztak
A kísértetek.

Mert nem vagyok,
Ki egykor voltam.
Semmi lettem.
Titkaimat hordozza
Az utca, a kő, a víz,
A levegő,
A szellemek arca,
Csábító ajkad
S halálos csóкод
Megremegtet,
Bárhol járok a világon
A csipkés Duna part
A legszebb,
Kék hegyek,
Virágos alföldek
Hűséges folyók
Királynője vagy,
A boldogság elemészt,
Ha kozmikus hullámverés
Partodra vet,
De te, fényeid
Sötétjében
Csak hallgatsz
És játszol, incselkedsz
Lelkemmel szótlán.
Titokzatosan.
Nem vagyok idegen.
Szóljál, ne felejtssd
A múltat.

Megtört lelkembe sugározál
Valami csodás
Éltető dalt,
Szeretnék veled elindulni
A lelki gazdagság
Szépségébe,
Szárnyalnék ősi mítoszon,
Koldulnék mosolyt
Az utcasarkon,
Porba hullt koronák,
Égő karácsonyok,
Sirató énekek,
Szomorú városa
Oly vidám vagy,
Mintha soha
Semmi nem történt volna.
Az est gyémántfüzérei
Csillognak a Duna felett,
Mint királynő nyakéke
Megigéznek,
S a csipkés tornyok
Magukat nézik
A víz tükrében.
Szellő támad a Dunáról,
Suttognak a falevelek,
A fiatalok
Önfeledten nevetgélnek.
Az álmokat ringató város
Mesevilágában
Csak vonulnak a fények, árnyékok
S az évszázados kísértetek.

NÉZZ LELKEDBE

Nézz lelkedbe te sápadt, rongyos magyar,
Mit csinálsz a paplanos ágyban,
A pléhkeresztnél, a harangszónál
A sarki kocsmában.

Hogy tartod életed a jövő irányába,
Milyen kábítással csábítod ,
Gyötröd testedet,
Az illatos nyárban?

Az ősi szellem eltorzul göröngyös arcodon,
Életet taposol a sárba,
Miért felejtet a dicső múltat,
S csak éldegélsz a mában.

Kialudt szemed fényében nincs látomás,
Nincs reménysugár és bizakodás,
Nincs múlt, nincs jövő,
Csak panaszkodás, jajgatás.

Nézz mélyen lelkedbe, te szegény magyar,
Ne görbülj tovább a föld felé,
Emeld fel sápadt homlokod,
S köszöntsd felkelő napod.

Nézz a messzeségbe, te csodás magyar,
Szemed legyen a távoli napkeltén,
Vágtass, mint húsznyilas harcos,
S álmodj, mint párducos keleti Nagyúr.

ÖRDÖGÖK TÁNCA A KÉK TENGEREN

*Kék tengerek hullámozó csillogása
Az ibolyán innen és a vöröson túl,
Törékeny bolygó,
Csipkés partok, zöld őserdők,
Hol gonosz kis ördögök táncolnak
Csintalanul.*

*Mozognak, néha lassan majd lomhán,
Nevetés az ördögfiókák ajkán,
A hullám tetején siklanak,
Majd forognak egyre jobban, vadul
S nem áll nekik ellen az Úr,
Csak az olaj az úr.*

*Nem félnek, mert sehol sincs Őserő
Csak vitatkozás, sírás, szellemösszeomlás,
Ember ember ellen.
Elfejtett ígéretvárás,
S hiányzik a kozmikus erő.*

*S jönnek az ördögök táncolva
A partok felé, örök városokba,
S elfoglalják a tornyokat, mezőket
A falvakat és a temetőket,
S vígan pattannak a versenylovakra.*

*Az ördögök egyre nagyobbra nőnek,
Leszakítják a keresztet s félholdat
Buddha szobrával hasítják
A történelmi múltat,
A nemzetek pedig marakodnak.*

*Majd tompító forró szelek fújnak,
Mindent elsöprő hullámenergiák,
Atomjaira hull a szép föld,
Csak az álmóvárás marad
S a napközben a zöld.*

*A bolygók közötti térben
Hideg rezzenések, emlékek,
Hol az olaj karbon és hidrogén lett,
Új bolygók kelléke, új napok szülő melege,
Csillaghalmazok játéka,
Új fényövezete.*

EGY ZÖLDSZEMŰ PIROS HAJÚ LÁNY

Miért vagy te zöldszemű, piros hajú lány,
Szemedben miért vibrál a titokzatos talány?
Míg aranycsónakkoddal repülsz a hélium óceánon,
Addig én csak a Dunán csorgok egy fatákolmányon.

Gyere úrhajódon hozzám, találkozzunk a csipkebokorban,
Milyen jó lesz füstté válni az örök lángokban.
Vagy inkább siess a földre, virágot, illatot ölelve,
Száguldani a pipacsos nyáron át a végtelenbe.

Vagy ülünk a Mátyás templom legmagasabb tornyán,
S ne vessünk a népen, kik alatt lötyögnek bambán,
A Gellérthegyen, a Duna-parton, a Váci utcán, Budán
Sóhajtva, keresve az örök boldogságot balgán.
Csússzunk, másszunk fel a világmindenség csúcsára,
Az Óperenciás Meseországba.

De elvitt megint az az aranyos úrhajó
A Szaturnuszra, a Plútóra, azt hiszed, csak ott a jó?
Azt hiszed, hogy csak elektromágneses hullámok nyújtanak boldogságot?
S itt a földön, a pizsokban és sárban élni nem jó?

Ha karom átölelné atomjaidat, megtanulnál szeretni,
Vigadni, álmodni, a lélek fájdalmát érezni,
A földi paradicsomban kábító csodákban bolyongani.
Itt megtalálnád a szenvedést, a halált, önmagadat
És eszterlánci cérnára fűzhetnéd elektronjaidat,
Fényes smaragdzöld szemed ragyogó barnára válna,
Vérpiros hajad lassan lila színűre változna.

Suttogtam gyémántos füledbe borongós földi szavakat,
Úgy láttam nem érted e rejtelmes badarságokat.
Már itt sem volt úrhajód, nyelte a kozmikus távokat,
Millió fényéven túl voltál egy másodperc alatt.

Száz év múlva angyalokkal küldesz majd virágcsokrot
S hogy megtaláljanak a föld alatt, egy örökké égő bokrot
De te csak maradsz zöldszemű és piros hajú lány,
Ki az űrben, a bolygókon, csillagokban játszik fuvolán,
A földön csak titokzatos bújócska, elektron talány,
Smaragdzöldszemű, rubinhajú lány.

VISSZATÉRÉS

Nézem, bámulom a csillagos eget,
Vajon hol vagy az űrben, kit szeretsz?
Angyalok vagy ördögök társaságában
Messze a Szaturnusz holdjain bukdácsolsz?
Netán űrzene diszkóban táncolsz?
Vagy magányodból közeledsz felém
Repülve a Hold lávakőzetei felett,
Hogy elérjed a léghajót a szürke Duna felett?

Ha űrhajód leszáll a meghalt, hóvirágos Duna jegén,
Még talán van remény,
Mert
Elkezdheted énekelni ezen az új bolygón,
E most születő csillaghalmazon,
Hol kavargó és örvénylik új daloddal a fény,
Millió fényévre a régítől, a rossztól

Földi küldetésed csak egy lehet:
Teremtsél e tájon zöld erdőt, kék eget, finom leheleteket,
Új szívet, új levegőt, mert ha nem lesz ilyen az agyban,
Már nem énekelhetsz mást, mint elszállt,
Örökre elnémult dalokat, ígéreteket.

De hátha megérted, mi e tájon az isteni szikra,
Az anyag feletti szellem vonzása,
A véges földi testben az örök élet titka.
S akkor proton hajtású űrhajód megáll a Duna-parti sárban
Te pedig örökre boldog leszel a virágos, földi nyárban.

Ha lemondasz űrhajódról
És beülsz egy vaklovas, döcögő szekérbe,
Akkor álmodva, zötyögve száguldhatsz
A könnyes csókok virágmezejére.

De ha mégsem szereted a földi mákonyt,
Húzzál ostoroddal az öreg gebére, hogy vonsozjon ki
A világ végére,
Onnan újra kiléphetsz a végtelen, magányos űrbe,
Ahol dalolhatsz, dalolhatsz mennyei átszellemülésben.

FELFEDEZŐ ÚTON

Lehár és Kálmán muzsikája szárnyal
Sziklás hegyek ormán
És vad kanyonok felett,
Bea és Krisztina énekel.
Patkó József zongorázik,
Míg úrhajóm csendesen siklik
A Föld felé a csillagokból
A kozmikus hullámok felett.

Az opálos lélekmuzsika
Szorítja szívemet és borongós lelkemet,
Még Liszt Ferenc is örök álmaiban
Könnyet ejt
A zongora húrjai felett.

Száll a csodás dallam a végtelen vízóceánon,
Az ősvadont is elbűvöli ez a muzsika,
Míg a művészet csúcsain a kék Duna felett
Magasan a felhőkben lebeg
Krisztina.

Lágy szellők és kávéházak muzsikája
Száguld a bánatos palmaerdőkön át,
Míg csillagos úrhajóm leszáll
A Gellért-hegy tetejére,
Az öreg folyó lélegzete is eláll.

Csendesen hallgatom ezt a furcsa újat, a dallamot...
Felfedeztem a kék bolygót, a Földet,
A virágos mezőket,
A levegőt és az elbűvölő hangot,
De fájdalom, nem maradhatok.

*Vissza kell mennem őshazámba, az űrbe,
Hol nincsenek bimbózó virágok
És szélben hajladozó fák,
Ahol a fény fekete színben sugárzik,
S nincsenek dallamok.*

*De visszatérek majd újra és újra
Örvénylő lélekmuzsikát hallgatni,
Hol bánat és emlékezések
Hallgatják a zenét,
És sóhajtoznak a földi lények.*

*Jaj! Krisztina és Bea, Liszt Akadémia,
Ti vagytok az isteni szikra
A művészet csábító angyla,
Ti pengetitek a lélek húrjait,
S a ti dalotok az igazi űrmuzsika.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VIZSGAELŐADÁS

*Piros ruhában jöttél felém
A Göncölszekér és a Sarkcsillag között,
Hajad feltűzve
A napok fényében lángolt,
S felhúztad csillogó szemöldököd.*

*Csodálkoztál, hogy nem találsz sehol,
Holott helyem ott van a csillagok között
Én elbújtam a szekér rúdjánál,
Hogy ne találj meg,
Mert a múltban bolyongtam
Varázséneked hullámai között.*

*Hallgattam a szférák zenéjét,
A kozmikus sugárzás dalát,
S élveztem művészeted,
Míg arannyal átszőt piros ruhában
Suhantál tovább,
A csillagok felett.*

*Halk éneked a kozmikus sugáron
Egyre távolodott,
Majd megálltál
A mindenség forgó színpadán,
Meghajoltál a csillagok felé,
S kezéd csókot dobott.*

*A csillagok csodás színeket lövelltek
Feléd
S úgy köszöntötték éneked,
Én csak lenyűgözve álltam
A Göncölszekérnél,
És mindezt úgy csodáltam,*

*De valami ősi fájdalom égett
Lelkem bánatos világában.*

ARANYAT KUTATTAM

Aranyat kerestem
A Felső-Orinoco mentén.
A magas hegyekből
Vihar űzött le
Az őserdőbe,
Halálos veszélybe.

Kis kerek tisztáson
Az óriásfák között
Élt az Anamawa,
Mint barát
Meztelen jöttem
Szerettek.

Imádták kék szemem,
Hosszú szőke hajam,
Bőröm úgy világított,
Mint a sápadt hold,
Rokonná avattak
S őket megöleltem.

Zaj a dzsungelben,
Repültek a mérgezett nyilak,
A nők hozzám simultak,
Mint istent imádtak,
Mert nagy voltam
S megettem az ellenség lelkét.

Valami csodálatos
Fehér, nagy isten voltam,
Megérintették hajamat,
Megcsókolták mindenemet,
Könyökömet,
Körülvettek ártatlan szemek.

S úgy anyaszült meztelen
Simogattak
Nem hitték, hogy
Igazán létezem,
Csak ha megérintenek,
Megszagolnak, s vihognak.

Este tüzet raktak,
A tűz igazi barát lett,
Köré heveredtek,
A lángok fényében
Kitártam karom,
Minden megszelídült.

Egy fiatal lány
Megcsókolta lábam,
Elűzte a rossz szellemet,
Arcán boldogság sugárzott,
Lelke ájtott
Lelkembe.

Volt egy igazi tudós
Lilibao,
Ki megmagyarázta
A világot,
A szellemeket, holdat, csillagokat,
S aki ölte a rosszat.

Istennek és testvéremek hívott,
Menj a világ végére,
Az őserdő szélére,
Ahol hazádban,
A te őserdődben
Boldogan élhetsz.



*Adunk neked
Tíz feleséget,
Szébbnél szebbet,
Akikkel boldogan élhetsz,
Az orrukkal dörzsölik orrod
S füledbe duruzsolnak.*

*A te őserdő
Csodálatos lehet,
Virágokkal és szelíd állatokkal,
Hol a folyó
Nem veszélyes,
S ahol a veszély is mosolyog*

*Könnyem csordult, indultam
A főnöknek adtam egy aranyat
De azt bedobta a folyóba,
A boldogsághoz
Csak a nagy fák kellenek,
Mondta.*

*Ébren álmodozom,
Az őserdőmben vagyok
Tíz feleséggel,
Száz gyerekkel, banánlevelekkel,
Lassan jön fel a hold
S behunyom szemem.*

AZTEK PIRAMIS

Sír a lant
Az őserdő lombjain át,
Aztek isten könnyei
Hullnak
Becsukott szemedre,
A művészet istennője
Halkan énekel,
Hangját viszi
A lila trópusi este,
A fák tetején száll a dal
A távoli hegyekbe,
Az áldozatok szíve
Utolsót dobban,
S piros vérük ömlik
A fehér kövekre,
A sárga hold
A felhőkben száguld,
A jaguár figyel
A vastag faágon,
Csak sutogni merészel
Az este,
Az emberek várják
Az isteni áldást,
Reggelig félelem
Költözik a szívekbe,
M megbocsátanak-e,
Átok vagy áldás
Esik a magasból
A gyarló emberekre,

Az istennő
Smaragdos arany nyakéke
Fekete lesz
A korom éjben,
Csak a jaguár szeme villog
A tűnő holdfényben,
Száll az Aztek dal
A messzeségbe,
S a kitépett szívek
Vére csöpög
A fehér kövekre,
A jaguár sír,
Könnye hull
Becsukott szemedre,
A halál,
Az élet,
Az istenek játéka
Ma este,
Sír a jaguár
A lila trópusi csendben,
Könny hull
Csók helyett
Lehunyt szemedre,
Félelmes a sárga hold
S a dzsungel csendje,
Vértől csöpög
Az Aztek piramis
Zenéje.

ARANYLÁZ

A nagy aranyláz
Kis ördögei
Kirabolták a folyókat.
Nincs már aranyrög
Vagy aranytorlat,
Csak sárga falevelet visz
A sebesen rohanó víz,
S így énekli
A hegyoldalon a múltat.

A csodás Kordillerában
Keresünk, kutatunk,
A tudomány fegyvereivel
Oly finom arany szemeket,
Melyek a föld mélyében,
A nevadai hegyekben
Elrejtve lapulnak,
Láthatatlanul.

Az ezer vonulatból álló
Óriási hegyrendszer titka,
Hogy a mélytenger közei
Árulkodnak a vetődésekben,
Milliárd éves
Tektonikai viharokról.
Most a tudósok lángjai
Perzselik a földet,
Hogy védjék a jövőt, az emberiséget.

A kutatás lelki gyötrődés,
A természet nem adja
Könnyen titkait,
A mélybe kell látnunk,
A harmadik dimenzióba,
Mi történt itt milliárd év alatt.
A föld belső energiái
Küzdöttek egymással,
S a tengerből emelkedtek hegyek
Isteni képmással.

Képzeletünk repdes
A messzi múlttól a jelenig,
Küzdünk az óriás hegyekkel,
Mint sas a viharos szelekkel.

A természet óriás színpadán
Csak törpék vagyunk,
De mégis csodásan énekeljük
A tudomány dalát.
A színpad örömeivel, a felfedezéssel
Felszabadul lelkünk.

Az indiánok tam-tamja
Hallatszik a hegyeken át,
Tüzek füstje kavargó
Az ég felé,
De a föld mélyének
Szétszórt aranyfüstjei
Láthatatlanok
A megtört kőzetekben.

Az acélgép fúrómagjai
Ártatlanul mosolyognak,
Nincs bennem arany,
Hivalkodnak,
Mégis megtaláljuk benne
A finom, elszórt arany
Atomjait,
A tudósok elől rejtőzni
Nem lehet,
Balga igyekezet.

Ez az arany
Hordozza majd az információt,
A tudományt,
A szárnyaló dalokat,
A szerelmes leveleket
A föld körül
És gyémántos nyakékben
Vakító fehér bőrre
Simul.

A felfedezett arany
Burkolja be majd
Felderítőnket, úrhajónkat,
Mikor száguldunk
Távoli naprendszerek
Éltető melegébe,
Mikor elhagyjuk jeges világunkat,
Hogy mentsük bűnös lelkeinket
Egy új paradicsomba.
Majd menekülünk
A meghalt földtől ,
A kimúló naptól,
Hogy újabb kis ördögöket
Csináljunk
Ártatlan világok angyalaiból.

Valamikor a Kordillerákban
Perzselő aranyláz volt,
Sárgán fénylett a dús arany
A rohanó vizekben,
Mindenki gazdag lett,
Aki nem halt meg.
Az arany csábítón dalolt,
Az arany valódi boldogság volt,
Az arany igazi megváltás volt.

A nevadai sivatagban
Forró napsütésben
Sziporkáznak
A havas hegyek,
Mélyvörösén égnek
A homokkövek,
S halálosak
A kiszáradt folyómedrek.

A HEGYEK TITKA

Az indián legenda szerint
Itt született az Isten,
Magasan a felhők felett
A legtitokzatosabb
Fekete Hegyekben,
Hol mérges növények
És kaktusz erdők
Védik a csúcsokat
Bódító, szúrással
S halálos kaktuszitallal.
Egy szúrás
S az akarat szétesik,
Vágy és látomás bénít
S a nagy, magas
Vibráló fényességben,
Önmaga valóságában
Megjelenik
Az Isten,
S Krisztus vére hull
A szitáló ködben
A hegyek csúcsaira.
S arcunkat meleg vércseppek
Festik pirosra.
Lázás gondolatok,
Teljes megtisztulás
Hajtja a lelket a magasba,
A Megváltó felé,
Valódi boldogságban,
Légies súlytalanságban.
A tüskék és vastag moha alatt
Ragyog a színarany telér,
A leggazdagabb,
Amit a föld
Belső tüze teremtetett
A végtelen idők folyamán
Bármikor, valaha,
Ami most a felszínre ér.

De ez a felfedezés
A legnagyobb titok marad,
A Sangre de Cristo titka
Mert sok ember
Áldozná életét
Az aranyért,
Sok asszony megözvegyülne,
Nyomorúságban élne,
A gyerek árván sírna,
S betegen feküdne,
Sok lány zokogna,
S lelkük örökre összetörne.
Az aranyláz ölné, fosztogatna,
Az ember vére
Patakokban folyna.
A mérges kínhalál aratna,
S néhány ember
Meggazdagodna.
Így az aranytelért
Istennek áldozom,
Mint a Nagy Inka,
A természetnek felajánlom,
Mint lelkünk
Legnagyobb ajándékát,
Legnagyobb álmok
Megvalósulását,
Szikrázik a nap
A kitisztult kék égen,
Az idő megáll,
A mindenség nem forog,
S az aranytelér ragyog
Érintetlenül,
Bántatlanul,
Mint földünk
Legnagyobb áldozata
Az emberi átkokért,
Bűneinkért,
A kiengesztelésért.

*A magasban,
A csillagok közelében
Mennyei dal tör az ég felé,
Szívünk és lelkünk
Legszebb éneke szárnyal
Az Isten felé.*

*Végigkutattam és átfésültem
A hegyeket,
Ott nincs arany és nem is lehet,
Jelentettem,
Csak sűrű bozót, kaktusz,
Mérgező növények,
A piros égből
Lezúduló viharban
Csapkodó villámok
S lent a völgyben
A Nagy Szellemben hívő
Békés indiánok.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A JÉG ARANYFOLYÓJA

Az aranyfolyó
Messze északon,
A jég világában
Az ősvadonban
Folyik halálos csendben.
A folyó és én,
Az aranykutató
Küzdünk egymással
Jeges viharban,
Bíbor naplementében
A kincsekért
Itt, ahol kékes lila a táj,
Hol megfagy a levegő,
És kristályosodik
A jégmező,
Itt, ahol mindig
Melegre vágyom.
A folyó kiönt
A jég felett,
S újra rianva megfagy,
Söpör az ellenszél,
Szurkálja arcunkat,
A lehelet zúzmarás,
A könnycsepp üveges,
Kékül a vérünk,
Szederjes lesz lelkünk.
Itt nem szabad tévedni,
A tévedés lassú, kínos
Fagyhalál.
A Tanana partján
A fenyőerdő védi lelkem
Az egyedüllét siralmától,
A magánosság félelmes lázától,
A csillagos ég
Az iránytű,
A víz mozgása
Az élet iránya,

Mérföldes a csend,
Sehol emberi élet,
De lehet álmodni
Az otthonról,
A családi tűzről,
A meleg napsütésről.
A nap lustán kel
A mély sötétségből,
A nagy korong
Ezüstös, mint a hold
A hófelhők mögött.
Mintha játszana
Életünkkel s a folyóval
A lila reggelben.
Süt a vörös jégből
Tűzö pirosan
A vérvörös ég,
A jég kékes, a hó lila,
S fárasztó a gondolat,
A legrosszabb, a legfájóbb,
Hogy minden élő meghal,
Vagy bármely pillanatban
Meghalhat
Életünk a nap játéka.
A vakító fehérségben
Tündöklük a ködben
A lemenő nap,
Bíborosan lángol
A folyó jegén,
A jégkristályokon,
Mielőtt kialudna.
A fővényben,
A hordalék kavicsban
Csillog a dús arany.
Milliárdok fekszenek itt,
Embertől távol csendesén,
A természet vadságában.

Úgy hevernek itt az aranymezők
Az égbe nyúló hegyek alján,
Mint csábító nők
Halálos csókkal,
Késsel és pisztolygolyóval.
Csak vérben és szenvedésben
Fogamzanak.
Mordul a grizzly medve,
Ide a fegyvert,
Egy teljes sorozat
Kell az életért,
Mert ha nem,
A grizzly felfal.

Az égig érő fenyvesek
S a hegyek
Meg sem rázkódnak,
Ránk se pillantanak,
Haláldráma
Van naponta.
Még ezer kilométer
A tenger,
Ha addig
Meg nem öl
A fehér halál,
A hívogató hó.
Itt mindenki erős
A kutyák, a szán,
A hajtók,
A természet,
Csak én vagyok
Gyenge,
És csak sikolt a szél.
Vág a hó a szemünkbe,
Zúg a vadon.
Sikamlós a jég,
Kis hóvihar kellene.

A szívem még dobog,
A lelkem él,
Még álmodom
Valami messzi távoli útról,
Virágos útszélről, virágokról.
Kegyetlen a szél,
Gyilkol a jégvilág.

A FARKASOK DALA

A Nagy-tavak felől
Süvít a jeges szél,
Rázza a karcsú fenyőket,
S zavarja az álmodó csendet.

Az északi fény birodalmában,
Az erdő, a hó, a jég világában,
A tajga végtelenségében
Kutatunk s halunk az aranyért.

A gyémántfúró mélyre hatolva
Vágja a kemény kőzetet,
Már ezer méter mélyben
Mint a kés a vajaskenyeret.

Millió tó vastag jegén
Kutatjuk a mélységeket.
A felszín alatti fekete gabbróban
Az elrejtett kincseket.

A megfagyott folyók, tavak,
Hulló vízesések kékes sárgás
Jégtükrök, jégcsapok lettek,
S a metsző szélben szinte zenélnek.

A magasságos égből
A földig csüng a sarki fény,
Mint színeit örökké változtató
Színpadri rivaldafény.

A fluoreszkáló északi fényben,
A holdsütötte jégén, havon
Jajgatnak, sírnak, üvöltenek
A természet ölén a farkasok.

A vonuló holdak éjszakáján
Száz ezer farkastorok koncertje
Zajong a vadonban,
S suhannak nesztelenül a tájban.

Fényes nappal a hóban
Taposott ösvényen követnek,
Csak várják a pillanatot,
Mikor ugorhatnak s ehetnek meg.

Úgy érzik, hogy itt az ember
Csak betolakodó,
Az őserdő az ő világuk,
Az ember a hívatlan látogató.

A félelem áramutése
Vonul le a gerincen,
Az erdő misztikus félelme
Riadozik szívünkben.

Itt igaznak kell lenni,
Bűnt nem lehet elkövetni,
Hazudni, csalni, lopni,
A bűnökért a vadon megfizet.

Itt nincs gyarlóság, gyengeség,
Csak lelki tisztulás,
Üdvözítő feloldozás
A természet nagy csendjében.

Ha süt a nap a kék égből,
Sziporkáznak a hókristályok,
Mint millió gyémánt
Érintik a lélek mélységét.

Az emberi izzadás, vágyás
Nem való ide,
Csábít a méteres szűz hó,
Feküdjünk bele, aludjunk örökre.

A tópart mocsárfalujától
A nagy hódok tanyájáig
Még hosszú az út,
Tüzek melegében pihenünk.

S a farkasok dala
A hátborzongató opera
Játszik a holdas éjszakában,
Emlékeztet egy színpadra.

Ha száz farkas megtámadna,
Ezer golyóval válaszolnánk,
S borotva éles késsel
Metszenénk el torkukat.

Kékes színben pompázik a hold,
A nagy kráterek
S a sötét holdtengerek
Kirajzolódnak az égen.

A hideg csontig hatol,
Úgy érzem, mintha én volnék
A levegő rezgése,
A túlevelek zúgása, s hullása.

Úgy érzem, mintha virágok
Nyílnának az arcomon,
S a hideg kék holdfény
Úgy sütne rájuk, mint a napfény.

Valami rejtelmes dal száll
Az erdőben és a jégtavakon,
S mikor lefekszem a tűz mellé,
Úgy érzem, meg kell halnom.

Valami suttogó dal repül
Az ősi tajga felett,
A farkasok hallgatnak,
A sárga szemek villognak.

Pattog a lobogó tűz,
Parázs repül a lángokon,
S hogy felébredek-e reggel,
Azon gondolkodom.

Már lelki energiám
Kiegett a csontvelős széltől,
A hideg rázásától
S a halálos fáradtságtól.

Még utolsó erőmmel
Le fogom lőni a holdat,
Felrobbantom az erdőt,
S szétlövöm a farkascsordákat.

De kell az új tőke
A fejlődő társadalmaknak,
A nemzeti bankoknak,
S a dolgozó munkásoknak.

Az új aranypénz
Majd csodás szobrokat farag,
Új gyárat épít,
S gyermekeknek dalol új dalokat.

Így a végtelen hőösvényen
Az életet hordjuk magunkban,
Hogy majd virágok nyíljanak
A szívekben, az otthonokban.

A SZIKLÁS HEGYEKBEN

Zöldszínű, aranszínű hegyek
Halkan zúgó sötét fenyvesekkel,
Sárga, rezgő aspen levelekkel,
Szikrázó napsütésben
Nyúlnak az égbe a csúcsok,
S a hófehér bércekre emelik
Lelkem legmélyebb titkait.

Ezek a félelmes hegyek
A kristályfolyókból emelkedő
Márványkőzetek,
Fátyolos vízesések,
A menyasszonyok szépségével,
A lélek őszi, halk csendjével
Vetélkednek.

Oly szép a fehér márvány,
Mint egy falusi menyegző,
Az ezernyi kristályban
Réz és arany csillog,
Fürdik a napsugár,
Ahogy visszaverik a fényt
A kristálylapok.

Egykor itt laktak
A Nagy szellemek,
Az Arapaho varázslók.
Itt táncoltak az ősi kísértetek
S itt borultak le az indiánok,
Hogy megcsókolják a földet,
S imádják a felkelő napot.

Az ősz az emlékek évszaka
Bocsánatkéréssel,
Elalvó csendes csoda,
A természet művészi festménye,
Legszebb alkotása,
A nyugtalan, elmúló lélek
Megnyugvása.

A nyár tűzpiros virágjai
Még ártatlanul nyílnak
Az alpesi mezőkön,
De a fehér porfelhőket
Már fújja az őszi szél
A dacos sziklacsúcsokon,
A magas tetőkön.

A természet e csodás világából
Messzire száll lelkem.
A Tisza mellé vágyom,
Szeretném látni,
Hogyan kanyarog
Egyre távolabbra,
Az alföldi délibábon.

HÍVÁS

Sokszor esett a hó
S olvadt el tavasszal,
Sokszor kelt a nap
S bukott a hegyek alá,
Megint lehulltak
Az őszi levelek,
S feljött már
A sápadt hold,
De te nem vagy itt,
Nem látlak sehol.

Ha jönnél felém,
S elérnéd a holdárnyakat,
Pirossal csíkoznám arcodat,
Fehérre festeném szemedet.
Sárgára homlokodat.
S a lemenő nap
Báránnyelvéi alatt
A nagy fa árnyékában
Megsimogatnám kuszált
Hajadat.

Rózsaszín felhők
Úszkálhatnak
A világos kék égen,
Halkan szólhatnak
A magányos indián dala,
Ahol a nagy folyó
Csendesen simul
A végtelen síkság
Hajló fűvébe.

Kihúszom nyilamat,
Megcélzok vele
Egy remegő csillagot,
S fellövöm a vashegyek
Éneklő nyilát
Az égbe,
Hogy lehulljon öledbe,
Suttogva,
Élhetnél szívem
Hevületében.

Üzenem gyere, siess,
Mert ott, ahol vagy
A nagy füves dombon,
El fognak tiporni
A tájtékozók bölények,
S felfalnak
Az éhes farkasok,
Csak fehér csontjaid
Maradnak s világítanak
A zöldben.

Ha nem ölelsz meg
Szemeddel,
Mielőtt leesik
Az első hó,
Itt hagyom ősi földemet,
S a nagy hegyeken át,
Kivájt kenumban,
A sebes folyókon,
Az óceánhoz siklok,
S a nagy szellemmel
Egyesülve
Örökre eltávozok.

Majd akkor
Füstös lesz orcád,
Remegni fog
Bőrszoknyád,
S veled fog sírni
A hold, az ég,
A domb, a fű
S a felhő,
Csontjaid pedig
Majd mesélnek
A szélnek.

HÁBORÚ

A háború, a csata
Nem emberi küzdelem,
Hanem túlvilági
Istenek harca.
Nincs lelki fájdalom,
A lélek nem létezik,
Csak világít
A furcsa vadállatok
Fényes arca.
Háború
Terror az agyakban,
A tűzkeresztségben
Senki nem marad,
Aki volt,
Sehová nem menekülhetsz,
Se az életbe
Se a halálba,
Mert harcolni kell,
A fegyvereket
Működtetni kell,
Egész testtel csókolod a földet,
Csak a földbe, a földbe,
Beásni magunkat
Mind mélyebbre,
Saját temetőnkbe,
Hol emberi testek darabjai
Hullanak a robbanó égből
S megszületik
Az ismeretlen katona emlékműve.
A harcosok nem emberek,
Nem állatok,
Különleges szülemények,
Keverékek,
Az istenek, angyalok, ördögök
Keverékei,
De már azon is túl.

A csatatér nem emberi,
Nem isteni,
Nem evilági,
Nincs emberi élet,
Nincs emberi halál,
Csak erőszak.
A halál angyala
Repdes ide-oda.

Fekete föld.
Fekete ég.
Fekete szívek.
A harcos tisztán lát,
Az érzékek működnek,
Tisztán látja végzetét.
Folyik a küzdelem
A nagy semmiért,
Tombol a tüzéség,
A hadak ura,
Tüzelnek a tankok,
Laposra gázolnak,
Bombáznak a repülőgépek,
Mind halálgépek
Acél a hús és vér ellen.
Van géppuskatűz,
Mészárlás,
Támadás,
Félelem,
Sebesülés,
Jajgatás,
Utolsó sóhajlás,
A haza örökre szétfoszlik,
A szerető arc
Semmivé válik.
A bajtársak rajban hullanak,
Nem akarunk meghalni.

Mégis meghalunk,
Új csata
Új halál,
Új, veszélyes ördögfiókák,
Véres, üvöltő szellemfarkasok,
Új morajlás, új dübörgés,
Legyünk láthatatlanok
Menjünk el máshová,
Valahová.
Elrepülni nem tudunk
Békés trópusi szigetekre,
Hol lágyan simogat a tenger
És arcunkon a napsugár,
De mi itt a harctéren
Befejezzük az örök életet,
Itt, ahol a halál vígan él
Itt, ahol a halál dorbézol.
Félelem az ellenség soraiban,
Látszik a szeme fehérje,
A halálfélelem
Még kinyitja szemünket,
A bajonett, furcsa
Esztelenség orgiája,
Ahol két fiatal
Egymás szívét szúrja.
Ez már nem középiskola,
Nem egyetem,
Nem szépirodalom,
Groteszk testek
Haláltánca,
Végtánc,
Utolsó jelenet
Háború, háború,
Nincs vége,
Nem mennyország,
Nem pokol,
Nem föld,
Egy ismeretlen állapot,

Egy újfajta mészárlás
Légibombázás,
Vér, acél, bűz, anyaföld
Keveréke
A háború nem bűnös, jó, szent,
Igaz,
Nem civil fogalom,
Nem isteni, nem emberi,
Nem igazságos,
Valami más
Halálbüntetés fegyelme alatt
Parancsteljesítés.
Saját nemzetem megölhet.
A test meggyógyulhat,
A sebek megmaradnak,
Bénák, nyomorékok
Siratják a múltat.
Új halál arat,
Túlélés napokban,
Órákban, percekben.
A háború a fiataloké,
A béke az öregeké.
A valóság elszámol velünk.
Agyunkban
Le kell reteszelni
A múltat,
A halálért fizetni nem lehet
Az élet még egy pillanat.

Valamikor volt
Lovagias küzdelem,
Dicsőséges háború,
Hősies áldozat,
De a halál színpadán már
Csak a halál maradt.

MEGTÖRT HOLD ÉJSZAKÁJA

Csodálatos márvány teste
Ott feküdt a tó mellett,
Magas fűben, virágok között,
A szélben lágyan ringott az este.

Fiatal lány, holtan, meztelen.
Leültem mellé, könnyeztem,
A felhőkből néha kibújt a hold,
S fehér bőrére világított.

A bujkáló holdfényben
Ott fehérlett megtört teste,
Szépen, csendesen aludt,
Szeme nyitva, mintha nézne.

Csak ültem fázva, reszketve,
Sápadtan megkövülve,
Halálos csábítására
Könnyeim csurogtak testére.

Ezer holtak után,
A háborús örvényekben
Itt látom őt, egy lányt,
Mintha ártatlan lenne.

Éppen most botlottam bele,
Mikor már húztam magam
Kifelé a gödörből,
A csaták véres ördögéből.

Most kell látnom illet,
A csupasz meztelenséget,
Mikor semmi nem takarja
A halott lelket.

Amikor vigyorog a hold,
Üvöltének a farkasok
A nagy árnyékok éjjelén,
S nem hallok semmi dalt.

Vajon miért halt meg,
Alkohol, kábítószer, bánat,
Mind ott simul rajta, mellette,
S néztem hitetlenkedve.

Hosszú szép vörös haja
Meglobbant a szélben
A fűszálakkal keveredve
Ott ültem halódva, megkövülve.

A fűszálak hajladoztak a szélben,
Letéptem egy virágosat,
Homlokán keresztet vetettem
S lelkét megöleltem.

Szerettem volna megölelni testét,
Arcát megsimogatni,
Szép pöttyös vállát
Lágyan megcsókolni.

*De nem mozdultam felé,
Rettegtem, féltem,
Megrázkódva sóhajtottam,
S csak ültem megkövülten.*

*Lassan ocsúdtam a bénultságból,
Ránéztem a csavargó holdra,
Napfény kellett volna,
Ha napfény a szívedben lett volna.*

*Amikor felkelt a nap,
És fény öntötte el a földet,
Szemedet becsuktad,
Szívedben sötétség lett.*

*Mikor nyíltak a tavaszi virágok,
Nem láttál virágot,
S nem éreztél illatot,
Hajadra jégeső hullott.*

*Nem érezted, hogy ez a föld
Ősi föld, éltet,
S a holdsugár is
A napraforgóra fénylik.*

*Rossz volt az ének,
Halálos az élet unalma,
Valami végzetes erő
Belemosta lelked az éjszakába.*

*Felnéztem, megtört a hold fénye,
Néhány csepp eső esett,
Mintha maga a hold
Hullajtotta volna a könnyeket.*

*Most, hogy kialudt a fény,
Fekete lett a márványtest,
Vonagló lelkéből szurok csepegett,
A napraforgó sötét lett.*

*Most a mennyországból
Megint a pokolra jutok,
Jönnek a fekete, piros lángok,
Égő kutyák, részeseg karvajok.*

*Majd újra megjelennek
A táncoló zöld és kék vonalak,
A foltok, sárga fénydarabok,
S szívem húrjai újra szakadnak.*

*Most megint keringhetek,
Mint dögkeselyű repülhetek
A csataterek árnyékában,
S várhatom a dalt, ha mégoly keserű.*

*A csahos ebek
Már ugathatják a holdat,
Míg könnybe lábadt szemem
Siratja a lányt, az életet s a múltat.*

A VELENCEI TENGERTARTON
(Gondolatfoszlányok)

Lágyan hullámszik a tenger,
Fénye ragyog szemedben,
Kék és zöld színekben,
Lassan gördülnek a hullámok
És a fájdó gondolatok.

Halkan pengeted
Az aranyos gitár húrjait,
A tenger habjaiban
Játszó árnyaiban
Megölelem lelked.

A délutáni napsütés fénye,
Lelkem rezdülése,
Halk muzsikád
Siklanak a vízen,
Mint velencei gondolák.

Keserűen jajdul
A gitár és a tenger fájdalma,
Sír a húrokban, a habokban,
A lelket szorongatja
A bús gitármuzsika.

Nézd, a távoli parton
Már zöldellnek a fák,
S a virágok színe
Számnyal a tavaszban,
Jöjj lelkembe,
S pengesd a fájdó dalt
Örökre.

A fények játszanak
A tengeren s hajadon,
A márványlépcsőn ülve nézlek,
Gondolkodom.

Sír a gitár,
A húrok vibrálnak,
Vajon látlak e még valaha,
Valahol a parton
A napfényben.

A tenger hullámain
Játszadonak
Az árnyékok és a fények,
Valamiről suttognak
Valamiről a szívben,
S hajadról a fényben.

CSAK EGYSZER

Egyszer
Csak nekem dalolj
És senki másnak,
Egyszer
Csak nekem énekelj,
S ne a világnak,
Egyszer
Csak rám nézzél,
S öleljél,
Adjál halálos csókot,
S szeressél,
Csak azután
Dobjál a pokolba,
A lángokba,
Hogy égjek
Örökké.

Majd lesznek
Virágok
Az őszi szélben
Máramarosban,
Majd lesznek
Havasi gyopárok
A csíki havasokban,
Majd hajladoznak
A szélben
Az árvalányhajak
A tokaji hegyen,
S majd érik
A hárslevelű
Az őszi nap
Melegében.

Emlékezzél rám
A csikorgós téiben,
Az orgonás tavaszban,
A forró nyárban
S egyszer
Énekelj egy dalt
Teljes magányban.
Egyszer
Gondolj rám,
S dalolj nekem
Az őszi
Elmúlásban.

CARMEN, MARADJ VELEM
KÖNYÖRGÉS

*Játszod kis játékaidat, Carmen,
Ártatlan kacérkodásokkal
Korbácsolsz féltékenységet,
A szív dobogásából szenvedélyt
S indulatos veszélyeket.*

*A színpadon szállnak a csábító dalok,
De a deszkák mögött
Vadul forog az igazi életjáték,
A földi lét szenvedéseivel
Facérkodó szerelem dallamok.*

*Éneked gyöngyözik a tengeren,
Mint lemenő nyári napsugár,
Hangod mint színes virágok
Hullanak a hegyoldalra,
Illatukat szívembe zárom.*

*Imádlak, te boszorkány, Carmen,
Ha ajkaddal csábítasz,
De mégis mást szeretsz,
Akkor, úgy érzem, meghalok,
De előbb veled leszámolok.*

*Ha öllelek, ne forogjon szemed,
Ne gondolj valaki másra,
Mikor érted dobog szívem
S mámoros lelkem
Szempilládat simogatja.*

*Ha más karjában látlak,
Meztelenre vetkőzik égő lelkem,
Állati fájdalomban megvakulok,
Rogyadozik térdem,
S kést látok a megváltásban.*

*Carmen, ne hívd ki sorsod,
Hagyd a torreádort a bikának
És az üvöltő arénának,
Ne kísérsd végzeted,
Emeld fel fájó szívemet.*

*Carmen, jöjj hozzám.
Megcsókolom halott lelkedet,
Élő, érzéki testedet,
Megsimogatom arcod,
S letörülöm utolsó könnyedet.*

*Carmen, maradj itt, mellettem,
Könyörgök, ne hagyj el,
A veszélyes éjszakában önfeladten
Ne táncolj végzetteddel,
Maradj örökre velem.*

SZERETLEK, CARMEN
A BOSSZÚ

Izzó, halálos szenvedély
Ragadja el szívem ma este,
Vad, ádáz féltékenységgel
Mártom töröm szívedbe.

Hányszor kacérkodtál,
Hányszor megcsaltál,
Csempészekkel, közlegényekkel,
S nekem csak hazudtál.

Mint lepke szálltál
Virágról virágra,
Lelkem mélyében megjelent
Érzéki tested vonaglása.

Szíved utolsó dobbanása
Örömmámor és kéj számomra,
Mert te hívtad végzeted
Saját magadra.

Naponta haltam érted,
S szenvedtem tűzhalált élve,
Kínokban lángoltam szívedért,
De te csak kinevettél.

Zöld mérgedben főttem
Minden éjszaka a távolban,
Míg te mást csábítottál,
Öleltél s csókoltál.

Lelkem érted úgy epekedett,
Hogy életem lerongyolva
A földre esett,
De most feltámadtam.

A halálos bosszúban,
Örök dicsőségemben
Látom gyönyörű véredet
Lüktetni s elfolyni testeden.

Utolsó leheletedből
Fakasztok új virágot,
Most, hogy véged van örökre
Én nevetek ördögeidre.

Isten bocsánatát kérve
Imádkozom az örök életben,
Hogy majd találkozunk
A jószágos gondviselésben.

Halálod az igazság mérve
Veszélyes játékot űztél,
A lélek mélységeivel játszottál,
Testeket, szíveket romboltál.

Nincs többé ölelő karod,
Érzéki ajkad, csábító szemed,
Miért nem jöttél vissza hozzám,
Szeretlek, Carmen, Isten veled.

UTOLSÓ NAPOK VERSE

Minden nap
Ezerszer szeretlek,
Százszor megcsókollak,
Tízszer megölellek
S egyszer eltemetlek.

Eltemetlek
Fájó, szorongó szívvel,
Mert tudom, hogy meghalok,
És semmivé foszlik
Örök dalod.

Csak a harangszó ölel,
Ajkad megremeg,
S lágyan simogatnak
A magyar nyárban
A szénaillatok.

Csendes éjszakákban
Gondolhatsz rám százszor,
Ejthetsz néhány könnyet,
Mert én is álmodtam
Búzavirágokról.

Semmi sem lesz
A Nagy Sötétben,
De a csillagok ragyognak,
S a holdak mosolyognak
A meghalt szeretőnek.

Ki szerette a tavaszi dalt,
A fényességet,
A lélek rezdülését,
S bársonyos arcot,
Érintését.

Már alig fénylenek
Az őszi napsugarak,
Kavarog a csípős szél,
A levelek hullanak,
S a virágok elhervadtak.

Az égen, fekete felhők
Félelmesen száguldanak,
Hullanak a hópelyhek,
S minden örök szerelmet
Lágyan eltemetnek.

CSAK ÉNEKELJ AZ ÓSI LOMBOK ALATT

Énekelj, de ne csak dalokat,
Hanem csábot, bűvöt és varázslatokat.
Hozd le az égi fényt
A földi sötétségbe,
Hozd le a nap melegét
A vágyó emberi szívekbe.

Legyél hulló sarki fény,
Ki megjelenik, majd eltűnik
A havas téli végtelenben.
Legyél titokzatos lény,
Újfajta atomtűnemény.

Éneked száguldjon a nyári pusztán,
Mint kavargó, viharos szél,
S verje, mint frissítő zápor
A bágyadt magyar búzatáblákat,
Hogy legyen új kenyér.

Énekelj a Szigeten az ősi lombok alatt,
Hol Arany János szőtte az alföldi dalokat.
Vigye szárnyalva hangod a bús folyó,
A parti jegenyék és fűzfák mentén
S a Vaskapu sziklái alatt.

Énekelj spanyol dalt a márványpalotában,
De mentsd meg lelkeinket a tragédiában,
S mikor meghajolsz a közönség előtt,
Ők ne csak tapsoljanak,
Hanem hajoljanak mélyre
A színpadon csillogó, fátyolos Vénusz előtt.

ŐSÖK

*Árnyhullás az éjszakában,
Susognak a fekete szelek,
Fények villognak
A pipacsos nyárban,
Arcok, mozdulatok,
Az ősök, szellemek,
Vágyom őket látni
Még egyszer, nevetve
A kertben
Mint kisgyerek,
De öreg vagyok,
Az őszi holdsugárban
Zokogok
Remegve
A sors felett.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TÖRT IDŐ

Majd lesz valami
A közelben
Vagy a messzeségben,
Valami kifordul.

Majd csüng valami
A sötétben,
Valami lé
Az erekben.

Valami furcsa
A levegőben,
Rongyfoszlány
Lóg a szívekben.

Valami görbe
A szemekben,
Szemetes élet,
Csöpög valami.

A sötétszürke
Ugrabugrál
Hiányzik
Vannak még.

A tisztaság piszkos
A piszkos az tiszta
Csöpög a nyál
Fordul az idő.

Zsíros mosoly
Talán erkölcs
Saját kábítás
Fiatal öreg.

Valami ragad
Mákonyos
Valami lyukas
Csirizes élet.

Gyilkos vér
Orvosköpeny
Hasító csorgás
Zörgős csattogás.

Meztelen erőszak
Forog a test
Eltört az idő
Leesett.

Ásító üres
Csavargás
Lenyomva fekvés
Lélektánc.

Becsavarodás
Visszasóhajtás
Kutyaugatás
Csend lefelé.

AZ IDŐK SZELE

Ránk zúdul a hideg északi szél
Mintha a hegyekből kerekedne,
A Kárpátok szirtjeiről támadna,
Vonyít, mint egy veszett kutya,
Bőg, mint az oroszlán
S morog mint egy tigris.
Behatol a fülbe, a fejekbe,
A lelkekbe, a zsigerekbe,
Kegyetlen gyilkos szélvihar
Csak fújja, ereszti magát
A társadalomra.
Elsöpri a reményt, a szépséget,
A fülemüle csicsergő dalát,
Szétrombolja a szármalyó éneket,
A csodálatos lélekmuzsikát.
Fütyül, zörög, csattog, nyüszít,
Csörög, ráz, csikorog, ordít, süvít,
Vadul ez a kárhoztató szél,
A mai idők fúvása.
Fogát, szeme fehérjét viczorítja,
Mint csupasz erőszak
Tombol a lelkeken,
Széthúzza a bárányfelhőket,
Teríti, mint száguldó véres lepedőket,

Felnyalja a társadalom éltető nedvét,
Elszártja a piros muskátlit,
Szétfujújj a hajunkat, arcunkat,
Felborzolja tekintetünket,
Befagyasztja lélegzetünket,
Megfájdítja a torkunkat,
A szél üt bennünket
S elveszi józan eszünket,
Terjeszti a drogfüggőket,
Szétsepri a családokat,
Szétkavarja a fiatal szerelmeket,
Szélnek ereszti az élőket,
A holtakat, a harangszókat,
A jelent, a jövőt, a multat.
Szilárdabban kell állnunk
S mélyebbre szántani a földet.
A mocsár veti ezt a szelet,
Nem jön ez a Kárpátokból
Az istenhez közeli csúcsokról,
Mert a hegy simogat es szeret.
Keményebben és szilárdabban
Kell a csábításnak, ugató szélnek,
A lidércfénynek, ellenállnunk.

Ha megérzed a táj csendjét,
 a lelked érzi a víz
 délutáni fényét,
 észreveszed a fényverődést,
 a színeket megfested hangoddal,
 szíved jobbra tesz,
 érzed a napsugár fényét,
 lelkedet érinti szó,
 mosolyod simogat,
 ölelésed lágyan ölel,
 meglátod a múltat,
 nézel és látsz,
 gondolsz gondolatokat,
 Akkor élsz.

Ha láttál tavaszt,
 néztél búzavirágot,
 hulltál őszi levelekben,
 fény tört könnyeiden,
 simogattad az estét,
 Akkor éltél.
 Ha jégben verejtékeztél,
 szögesdróton lógtál,
 éhesen görbültél,
 korbács hasított,
 semmiben lebegtél,
 Akkor majdnem éltél.

Ha kínban botladoztál,
 sápadtan zokogtál,
 lefogytál,
 vonszoltad szívedet,
 halálról álmodoztál,
 összetöredezteél,
 darabokra hulltál,
 térdre rogytál,
 elájultál,
 égtél,
 remegtél,
 irigy, álmok, dühöngő,
 féltékeny, bosszúálló voltál,
 falhoz kenődtél.

Ha éreztél forróságot,
 némán ültél,
 vágyakon csüngtél,
 ábrándoztál,
 magasban szárnyaltál,
 boldogságban bugyogtál,
 fülbe csacsogtál,
 doromboltál,
 Akkor szerettél, s örökké élni fogsz.
 Ha megélted a halált,
 Ha voltál, lettél, lennél, leszel,
 Ha valódi vagy,
 Akkor a száguldó fellegekben
 Megölelem lelked s elrabolom szíved.

DAL ÉS JÁTÉK

*Olvasom leveled,
A szavak csokor virágba kötve mesélnek
S hozzák üzeneted,
Valahol énekeltél
Kedves kis játszó dalokat,
Tavaszi felhőkben orgonavirágokat,
S andalító muzsikát
Bécsből a budai hegyoldaloknak.
Valahol kicsit mosolyogtál a holdra,
Valahol kicsit kápráztattad a csillagokat.
Játszottak a színészi mozdulatok,
Sóhajtoztak a csodás dallamok,
Kacéran mosolyogtál
S a vágyak énekbe mondását játszottad.
A közönség ámulva nézte
A színpadot és játékokat,
Valódinak hitte,
Mert nem ismerte fel selymes álarcodat.*

*S akkor kezdtek emelkedni a széksorok,
A múltban szárnyalt a közönség és a díszletszínpadok,
Valami andalító bűbájos forgószele lett az előadásból,
Valami varázslatos a fáradt éjszakából,
Valami emlékezés a muzsikából,
Ami lassan a fák tetejére emelt a színpadról.
Nem tudom, hogy tudtál lemászni
A "fantasztikus" boldogságból,
A színpadi siker mámorából,
Vissza a földre, lassan ereszkedve,
Míg bokád leért a nedves fűbe
S míg a színészek a tapsviharban
Terültek el pihegve.*

*S akkor megérintett művészi őrangyalod,
Valamit a füledbe súgott
S lelked kavargása szépen megnyugodott.
Bájosan meghajoltál
A művészet alázatával,
S a játéktól átszellemülve
Kicsit rámosolyogtál a holdra,
Míg a közönség önfeledten tapsolt
Az andalító muzsikától elbűvölve.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

MŰVÉSZBARÁT

Igazándiból
Még szeretlek a konziból,
Gyönyörű szép hangod volt,
Az én művészetem a brácsa volt.

Ha szeretettel megölelek
S vétetlenül lábodra lépek,
Majd a következő néhány napot
Végig mezítláb sántikálok.

Mikor a színpadon énekelsz
S pengeted lantodat,
Szeretném látni
A lecső műpilláidat.

Nézlek a magas kéményen
Hogyan állsz tótágast
S hogy próbálsz játszani
Az ártatlan angyalokat.

S látlak ülni a cirokserpűn
Mint ahogy boszorkány repülsz
S a felhőkön túl
A holdfényben elmerülsz.

Szeretném ollóval levágni
Csodaszép szőke hajadat,
S megtörülni a színpadon
Csöpögő orrodat.

Milyen jó volna,
Ha tudnád a tragikomédiát,
Rágnád a sárgarépat
S elhasalva a színpadot nyalnád.

Szeretném látni
Hogy sülsz bele előadásodba,
S hogy fűtyül ki a közönség
Nagy zajjal dobolva.

Kívánom, hogy rekedt hanggal
Hagyd ott a színpadot
S inkább a kerti fák alatt
Gyűjtsd a barackmagot.

Végül is, igazándiból
Kívánom, pályád sikerüljön
S a sok lángossütés
Az utcasarkon nehogy megöljön.

Ha mégis lenne színpadi sikered,
Úgy kidoblak az ablakon,
Hogy mint egy levelibéka
Terülsz el az aszfalton.

KOZMIKUS SÁMÁN

Kozmikus erők
Sámánja vagyok,
Nem rendezem
A gyarló embereket,
A rosszakat, a jókat
A pokolba vagy mesébe
Illőket,
Hanem csak kivetem
A csillagrendszereket.
Ütköző galaxisok
Fellángolt gázfelhőivel
Elégetem a földet,
A napot, a bolygókat
S a tengereket.
Szétrombolom
A gyalóságot,
A csúnyát, a szépet,
A halált,
A kertek virágait
S az emberek
Alattomos
Gondolatait,
S a csillagközi térben
Száguldó gáz
Atomjaiból
Teremtek új világot
S új igazságot.
Megteremtem
A szupergalaxisok
Új világát,
Emberét,
Szellemét,
Lelkét,

Elégetve
Az összes bűnököt,
A tévelygőket
A rongyokat
A fájdalmakat.
Csillagrendszerek
Ütközéséből
Teremtek
Új földkerekséget
Új testekbe
Lehelek
Új lelkeket
Eddig soha
Nem látott
Elérhetetlen
Szépségeket.
Csodás virágok,
Tövis nélküli rózsák
Özönével
Borítom a földet,
Fákkal és
Sűrű erdőkkel
Gyógyítom
A földi lelkeket.
Új vágyakkal,
Érzelmekkel
Új szép hangzást,
Új dallamokat
Teremtek.
Az erők és idők
Végtelenségével
Újra teremtem
A földet, a holdat,

A napot,
S az égboltozatot,
S ujjam hegyével,
A földi paradicsom
Felhőiben
Megérintelek,
S látóvá teszem
Szemedet,
Felfedem
Rejtett pillantásodat,
S szeretővé teszem
Lelkedet.

VARÁZSLÓ

Eltüntetlek,
Hogy megjelenjél,
Felemellek,
Hogy leessél,
Szuroksötétből
Fénnyé varázsollak,
Hullámokból
Elsimítlak.
Ezüst függönyön át
Kinyújtod karod,
Citromlét csavarsz
Egy szem cukorra,
A cukorból
Keserű könnyek
Hullnak,
Lelket, szívet
Facsarnak.
Oly közel vagy
A nagy távolban,
Hogy látom
Hajszáladat,

Éneked
A Duna partjáról
A tenger hullámain
Elérte
A csillagokat.
Este hullnak
A csillagok
S a földön
Terjesztik dalod.
Mikor leszel már
Fényes csillag,
Hogy az ég tetején
Láthassalak,
Megragadom majd
E csillagot
S eldobom,
Hogy a mindenségen
Átrepüljön,
S hirdesse
A föld zenéjét,
S hogy a kozmikus szélben
Örökké lobogjon
Hajad.

BIZAKODÓ VERS

*Nem tudom, hol keresselek
A világmindenségben,
Talán űrhajózol az Androméda ködben,
Vagy a forgó csillaghalmazok kékes színében?*

*Vagy a sarlós hold ajkán
A föld felett lógsz
És csimpaszkodva, lábadat lógatva
A repkedő angyaloknak dalolsz?*

*Talán a Lánchíd tetején ülsz,
S lantot pengetve énekelsz
Régi kobzos balladákat,
A nép szájában már halódó dalokat?*

*Vagy énekelsz a tengeri kagylóknak
A vén Gellért-hegy dolomitjának,
Volt tengerek ősmaradványainak
S a meredek hegyoldaloknak?*

*Vagy lovashintón tavaszt dalolsz
A rózsáknak és a rügyező fáknak,
A lila éjszakában
A völgyekben surranó szélnek s álmoknak?*

Tudom...

*A sötét felhők még jönnek keletről,
De lassan már változik a reggeli harmat,
Nyílik az ég az AlpeseKNél,
Már világosodik az Írott-kőNél.*

*Kezd már ébredezni
A vén Duna partja,
Jó a társaság, mind a fiatalja,
S lassan a bogáncsos tarló is virággá változna.*

*Legyünk már újra várók és bízók,
Hiszen minden megváltozott,
Már nyugaton kel fel a nap,
S hozza az új ezeréves boldogságot.*

*Az új ezredév majd angyali látással
Simogatja, becézi
A magyar ifjúságot,
És nyújtja karján a reményt, a holnapot.*

*Már megtaláltalak, tudom, hol vagy.
Az új ezredév hajnalán állsz,
Ott, ahol a harmat már csillog a fényben,
S ahol valami új, valami jobb suhan a levegőben.*

Országos Széchényi Könyvtár

MAJD DALOLHATSZ NEKÜNK

*Ne tiporjad lelkeket
Égi dalokkal a földi sárba,
Míg az Európa holdon ülve
Arcod a születő csillagok fényében ragyog
S szemed mosolyog.*

*Ezüst szarvaiból
Antenna hullámokkal
Küldöd éneked felém,
Míg a jégesőben és forró nyárban reszketek
S a dalokat nem értem én.*

*Mert hideg szélben
Jajgató pusztákról jöttem.
Ökrös szekerek altató dalaival.
Míg Te a távoli csillagok Nagy Kultúráját
Sugározta az alföldi pásztorok lángjaival.*

*Csak keringtél úrhajóddal a piros lángok felett,
Majd az Európa holdon leszállva
Megpihentél a zöld fényekben,
S onnan sugározta a föld felé,
S ott ragyogott titokzatos szemed.*

*Még sok ezer évig fogsz élni
De én már csak néhány pillanatig,
Nem tudom kívánni,
Hogy jöjjön egy új nap,
S a hold mögé bújva küldjön új dalokat.*

*Az én haldokló napom utolsó tüze
Mint egy örvénylő vörös óriás,
A földdel együtt rombolja le lelkem
És perzsel fel engem
Az utolsó ítéletben.*

*De majd az isten, széthullt atomjainkra lehelve
Új életet teremt,
És újra megszületünk,
S akkor az Európa holdról
Csábosan dalolhatsz majd nekünk.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ZUHANÓ REPÜLÉS

*Céltalanul száguldok a mindenségben,
Kivetettek magukból a csillagok,
Még vannak halvány remények s fények,
De úgy érzem, már nem kellek senkinek.*

*Más kell a csillagoknak, a napnak, a holdnak,
Olyan hely nincs, ahol valaki vár,
Szeretnék valahová még egyszer megérkezni,
A tejutak nagy fényességében repülni.*

*Szeretném még egyszer hallani a kozmikus dalt,
Imádnék valahol elmerülni a földi zenében,
Szeretném, ha valaki ölelne s érezné szívemet dobogni,
De már nem hiszek az üstökös csillagok fényében.*

*Szárnyaim már sehol nem bontakoznak ki,
A vágyaim teljesen elsorvadtak,
Tudom, hogy az örök sötétség vár rám,
Az eltűnt élet fekete örvényében.*

*Az erők görbületéből nincs kilépés,
A bolondos lélek szele már nem fúj,
Nem marad szerető vagy fájó gondolat,
Csak a teljes enyészet és elmúlás az úr.*

*De csodák mégis történhetnek a naprendszerben,
Kilépek a szénvegyületek földi életéből,
És a szilíciumra alapozom jövőmet,
S feltámadok egy új bolygón mint új élet.*

EGYIPTOMI HERCEGNŐ

Aranyruhában
Mint egyiptomi istennő
Állsz a piramison,
A kozmikus hegyen.
A homlokod felett
Aranypántból
Kiálló szárnyak
Jelzik jó hercegnő
Lényedet,
Míg szíved dobogása
Az élet kezdetétől
Az idő ritmusa lett.

Éhes oroszlánok
Ugranak feléd a csúcson
S szagatják szoknyádat
Cafatokra véresen
S farkasok
Vérben forgó szemmel
Üvöltenek.

De Te
Nyugodtan pengeted
Lazúros hárfádat
És énekelsz
A kozmikus világnak,
A csillagok forognak
S az idő kering
Fejed felett.

Csodásan énekelsz
Csillagdalokat,
S várod a hold keltét,
Hogy hozza alulról,
A mélyből
Az örök életet.

Mi vívjuk
Az utolsó nagy csatát
A rossz istenekkel,
A csábító ördögökkel
A kozmikus hegy alatt,
Hogy védjük
A jó isteneket
A hercegnőt,
S magunkat.

Oh! Vöröshajú ókori hercegnő,
Csak pengesd hárfádat,
S énekelj
Azúrkék dalokat,
S nézz az emberekre,
Állatokra
Jóságos szemeddel
És mosolyoddal
Mentsed lelkeinket
Az örök kárhozattól.

*Majd a farkasok
Sem üvöltenek
S az oroszlánok is
Békésen nyalogatják
Lábujjaidon
Az aranygyűrűket.*

*Csodás hercegnő,
Csak mosolyogj,
Csak énekelj,
S aranyos kezeddél,
Piros ujjaiddal
Mutass a holdra
És a csillagokra.*

*Csodás hercegnő,
Az izzó sivatag
Vörös fénye,
A lemenő nap
Fénytörése,
A Nílus éjszakája,
A csillagok messzesége
Ragyog hajadban.*

SZERETEK OTTHON LENNI

*Szeretek otthon lenni
Csillagtávolban mindenkitől,
Lelkemben egész világokkal
Szeretek énekelni lágyan,
Mintha meleg volna
A hideg zúzmarában.*

*Előtttem sorakoznak gondolatban
Az élők, a vágyók,
Az élet szerepében játszó,
A hűséges jóbarátok,
A tengeri szellőben várók,
S a halkak, csendesen járók.*

*De néha felriadok
Vad, parti sziklákon állok,
A mélység fölött ölelek, csókolok.
Alattam a viharos tenger habjai,
Zöld és kék vizek fodrai,
A csapongó szél fehér madarai.*

*Hol vagyok, nem tudom,
Itthon vagy végtelen távolban,
A jeges északon
Vagy trópusi tájakon,
A holnapokban
Vagy narancsvirágokban.*

*Jaj, nem tudom, ki vagyok,
Földi varázsló vagy égi angyal,
Vagy tündérek lantosa,
Mennyei küldött
Vagy földi szerelmek dalnoka,
De mindig visszavágyom
Igazi otthonomba, a csillagokba.*

HAWAIIBAN

*Együtt sétáltunk Hawaiiiban
A Mauna Loa oldalán,
A hatalmas vulkán
Tüzes lávafolyói partján.*

*Fehér csipkés ruhában, mezítláb,
A mirtuszkoszorús operaénekesnő,
Fekete ünneplőben, saruban,
A babérkoszorús költő.*

*A trópus fehér felhői
Kergetőztek a tavaszi égen,
A tenger hullámai mormoltak a mélyben,
Kezet fogva egymás szívét éreztük
A kéz melegében.*

*Ez a hegyóriás éreztette velünk,
Hogy hozzá tartozunk,
Félelem fogott el, szédültem a boldogságtól,
Szemed ragyogásától.*

*Csodás dalt énekeltél,
Valami bágyasztó, lelki, szerelem dallamot,
Valami ősi érzést,
Varázsa megragadott.*

*Majd a meredeken hirtelen elcsúsztál,
S a forró lávafolyóba zuhantál,
Sikoly, s egy pillanat alatt
Kékes-fehér füstté váltál.*

*Kivert a jéghideg verejték,
A föld lélegzete is elállt,
Mélyen tudómré szívtam
Léggé vált szívedet s lelkedet,
Egyesültünk, lelked hozzám simult,
Majd én is bedobtam magam
Az ezerfokos tűzpiros lávába,
Hogy örökre Veled legyek
Az idő örökkévalóságában.*

*Gyengéd trópusi szellők
A föld körül hordozták atomjainkat,
S néhányat elszórtak
A Himalája csúcsain
S a Gellért-hegy bokrain.*

*Dalod halkuló foszlányai
Árván keringenek a föld körül
A naplementében,
Örökre elmúlt valami gyönyörű,
Ami volt.*

Országos Széchényi Könyvtár

KOZMIKUS LÉLEKGYÓGYULÁS

Egy évezreden át
Gyötörte testemet a föld,
S égette lelkemet a nap,
De jöttél mint isteni küldött,
S fényesség lett a holnap.

Meggyötört lelkem
Fájó emlékeitől
Messze száguldunk már
Rég elmúlt szíved
Éledő dobogásában.

Feltámadt szellemeddel
Az emlékek árnyaiban
Repülök veled
Jégtáblákon, sivatagon,
Virágos mezőkön,

Ködbe veszett lelkem
Hulló fátylaiban
Számyalunk a felhőkön át
A csillogó aranyistenekhez,
A gyógyulás ígéretéhez.

Piros hajad lángjaiba
Lila szemed sugarában
Szállunk a hold felé
Türkizkék ragyogásban,
Lelki megnyugvásban.

S a hold után
Fekete árnyfoltokban
Zöld örvényekben,
Piros foszlányokban
Repülünk a végtelenben.

De még mindig
Túl közel vagyunk
A véres föld borzalmaihoz,
S oly távol
A jóságos aranyistenektől.

Szellem árnyaidban,
Kozmikus viharokban,
Fekete karikákon át
Repülünk a születő
Csillagok felé.

Opálos halmazokban,
Kékes fénysugarakban,
Vakító zuhatagokban
Száguldunk lelkeinkkel
Az istenek jobb világa felé.

Néma ajkad hangjában,
Szemed elmúlt ragyogásában
Repülünk a világűrben
Az elérhetetlen boldogság
Csábításában.

EMLÉKEZÉS

*Nézem, hosszan nézem a falon
A régi, szép családi képet,
A szülők mosolyát, a három gyermeket,
Már mindegyik a föld alatt,
Csak én ülök egyedül a diófák alatt.*

*Búsan hajlanak a pálmafák
A tengeri szellőben,
Lágyan simogatják gondolataimat,
Fülemben a tenger mormolása,
Véremben a Tisza susogása.*

*A zöld narancsligetek
Sárga barackfákról mesélnek,
A buckákat nyaldosó tenger vize
A hegyek és a Tisza ölelkezése,
A tenger hulláma, a búza ringása.*

*A Tisza csendesen folyik
A hegyekből a virágos Alföldre,
De már nincsenek mesepartján
Bujkáló fűzfaligetek, jegenyék
S rezgő nyárfalevelek.*

EURÓPA, EURÓPA

Jöttek a martalócok, vérrel festették a kék eget,
Csúszva a zöld mezőben kormozták a fehér felleget,
És szíven lőtték a játszadozó ártatlan gyermeket.
Míg Európa habzsol és nevet,
Amerika piszkos lét öntöget
És a világ, az ENSZ, saját mocskában kéjeleg.

Bosznia-Hercegovina könnyes szemmel kéreget,
Kétségbeesve hívja, várja a nyugati segítséget.
Küldtek sok szót, csiszoltat, ármányos féléket
Míg Európa mulat és mossa a kezét,
Amerika ad jó tanácsot s üres ígéreteket.

Közben ömlik a vér a földre,
A halál és az igaztalanság veri az eget,
Míg Európa tárgyal, vigyorog és nevet.

Százmillió hull a európai kultúra
E századi termése; Európa, Európa,
Sok millió magyarnak nincs emberi joga,
És kékül-zöldül, mert verik Trianon óta,
Micsoda kultúra, demokratikus Európa.

Franciák, angolok, s oroszok sötét játéka,
A németek elvakult háborús agressziója.
Van Goethe, van európai kultúra?
Hogyan lennék büszke volt otthonomra, Európára,
A szenvedés és kínhalál e századi óceánjára,
Hazám, nemzetem, szülőföldem szétdarabolójára.

*Az ember vonaglik keresztrefeszítve Boszniában,
Hol véres kés villan a szívben, a torokban,
Fehér testek hullanak a végzetes éjszakában,
Zöld fenyvesekben piros vér hull a fehér hóba,
Míg a gazdag Európa csak cincog Párizsban,
Az olaj vígan bugyog, a pénz csörög Londonban.*

*Milyen jó volt az andalító sztálini Gulág,
A kommunizmus mint bódító mákvirág,
Gondosan kiművelve a marxi tanokban,
Míg milliók pusztultak az orosz siralomházban.*

*Magyarország
A föld legszebb földrajzi egysége darabokban,
Ahogy azt elrendezték az örült agyakban,
Vígán dorbézolva a történelemben, a kocsmában,
És Európa csak vigad a sötét rongyos éjszakában,
Csak a katonavonatok, marhavagonok járnak pontosan.*

*Bombázni kell a falvakban, városokban, a vadonban,
Bombázni kell a kórházban, az otthonokban,
Európa, Európa, jaj Európa,
Bombázni kell, míg egy anya és gyerek van.*

FEKETE HOLDAK ÉJSZAKÁJÁN

*Fekete holdak éjszakáján
Mesélj nekem a múlttól,
A lelkek belső tüzéről,
S a nádasokban zúgó szélről.*

*Heveredj mellém a tűzhöz
A hideg, havas éjszakában,
S halkan dúdolj
A tavaszi illatokról s a nyárról.*

*Énekelj ősi, szép dallamokat
A fákról, a virágokról,
A rezgő falevelekről
S a piros hajnalhasadásról.*

*Játsszál hangoddal szép melódiákat
A vérrel szerzett ősi földről,
S a holtágak vizén
Csillogó napfényről.*

*A fekete holdak éjszakáján
Énekeljen szíved a múlttól
S a búzatáblák szélén,
Tűző napsütésben nyíló virágokról.*

*A fekete holdak éjszakáján
Dalolj nekem repülő nyilakról,
Sebes csodaszarvasokról
S patkótól szikrázó csillagokról.*

TOKAJI ŐSZ

*Mezgerél az ős a tokaji tájon,
Hideg szél szökött be a Vereckei hágón,
Napos, őszi idők járnak a hegyekben,
Tárogató sívalkodik a csípős őszi szélben.*

*Emlékek nyargalnak fehér fellegekben
Az elmúlás felé a sárga naplementében,
Hullanak, hullanak a vörös falevelek,
Szüretelnek a hegyen asszonyok, emberek.*

*Hangzik a kacaj a napos hegyoldalon,
Holnapra kész leszünk a tarcali oldalon,
Jön az újbó meg a szentelt kenyér,
Eszünk, iszunk mindenből, amennyi belénk fér.*

*Lesz itt áldás, boldogság meg gyermek,
S mindenki táncolni fog, még a bolond sem ténfereg.
Addig mulatunk, míg be nem zordul a tél,
Mire az őszi szántást befejezzük, a madár útrakél.*

*Levágjuk a téli fát a bényei erdőben,
S lassan hazaszállítjuk nyikorgó szekéren,
S a tűz mellett mesélünk a téli éjszakákban
Apáink hőstettéről a nagy világháborúban.*

*Jaj, azután jöttek a végzetes idők,
Sírtak a folyók, a hegyoldal meg az erdők,
Jajgatott a must, mikor borrá forrt a tölgyben.
Nem ittunk többé semmit a fájdalmas időkben.*

*A Kárpátokból nem suhant le többé a szőke Tisza,
Zavaros, piszkos folyó lett örvényes áradata.
Viszi szennyét a Dunába, a Fekete-tengerbe
Pirosra festi vizét a megcsonkított haza vére.*

*Félelmes tűzhányó volt egykor a tokaji hegy,
Most csendesen alszik a kisváros felett,
De ha egyszer megint megrázza kemény öklét,
A népek börtönláncát veri majd szét.*

*A tokaji szőlő és bor édes zamata
Visszatér az őszben pompázó hegyoldalra,
Az ötputtonyos úgy csillog, mint igazi arany harmata.
Méltó lesz címére: a borok királya és a királyok bora.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BÉCS, BUDA ÉS KORONCÓ

*Buda tornyai csillognak a hajnali fényben,
Csodahusár indul aranyos mentében,
Titkos levelet visz a királytól Bécsbe,
Életével fizet, ha nem ér a császár kezébe.*

*A budai hegyeken átugrat a husár,
Szikrát csihol a patkó a Vértes sziklái át,
Vágtat erdőn, dombon, mezőn nyugatnak,
Hol jobbágy és úr egymást ölelve vigadnak,
Boros kancsóból a csodás jövőre isznak.*

De a husár csak vágtat, vágtat, szemében a lemenő nap.

*Egész éjjeli menet után csodás a napfelkelte,
Egy kanyarnál, mint libanyáj a pipacsos mezőben,
Úgy terül el Koroncó a Marcal ölében.
E csendes folyócska a Rába, Duna felé sietve,
A kis bohó Koroncó patakot magára ölelve,
Csorog Sümeg vára alól a történelemben.*

*Koroncó... hadak útja, dobszó a csordajáron,
Szélmalom a virágos domboldalon,
Itt van szülői ház, álmodozás, kereszt és vígalom
Itt kezdődik egy csodabirodalom.
Itt van a Jászság, Kunság, a Delibláti homokbuckák
A havasok, sötétzöld fenyvesek, lila tengerszemek,
Mind itt van Koroncó szívében, ígéretnek.*

*Kicsoda, micsoda ez a Koroncó népe?
Mindenki fiatal, nincs öregje, vénje?
Örökké csak tavasz és nyár van
Az ifjúság emléke mindig nap sugarban?*

A lányok járása bódító illat,
Szoknyájuk ringása rapszódia, biztat,
Barna, szőke, fekete, csillog-villog fehér bőre,
Kékszemű, ezt választom, piros a kendője
Táncos a bokája, finom sárga a cipellője.

Bújjunk bele a csodás életbe,
Hol nincs öregség, császár, király, felség,
Csak mi vagyunk örökös örökre.

Jaj! Küldi a császár a pandúrokat,
Keresik a huszárt, nem tűnhetett el, hallgat?
Pincében, padláson, kéményben, a füstben
A szénakazalban, az erdőben, a mélyben.

De nincs sehol a huszár...

Forgószél vitte őket fel a fényes magasba,
A torony, a felhők feletti fehér akácosba.

Mint késői vándor jártam Koroncóban,
Bécsből Buda felé megpihentem a faluban.
Két galambot láttam a templomtoronyban
Turbékolni örök ifjúságban.
Itt örök minden, amíg a nap kel.
Az ifjúság álma, varázsa bűvöl el.

BÚCSÚ

*Megyek elbúcsúzni az óhazától,
Az emlékektől, a Tisza-parttól, a fáktól,
A régi barátoktól, a temetőktől.*

*Visszagondolok a változatos múltra,
Hol öröm és fájdalom egymást váltogatta.
Búcsút intek a nyíló virágoknak,
A búzavirágnak, a pipacsos nyárnak,
A kis folyó partján a vízimadárnak
A bohó ifjúság kalandozásainak.*

*Hej, búcsúznom kell a hegyoldalaktól,
A vígan kolompoló tehéncsordától,
A szívekbe markoló déli harangszótól
És a téren álló aranybetűs szobortól.*

*Hé, te János, vidd karodon a kisdedet,
Akinek minden új lesz s nem öreg,
Új hazát kovácsol neki a furfangos idő
S jön a múltból kifacsart zenés jövő,
A mi küzdelmünkéből nekik új világ nő.*

*De számomra szürkébe hajlik a táj,
Mintha vihar söpörne mindent, ami báj.
Egy csapzott varjú köröz károgva
S mint bűnös lélek oson a mennyországba.*

*Forogj csak tovább, te csábos földgolyó,
Mint egy színes márványgolyó,
De lassan majd csikorog a te tengelyed is
S megállsz a forgásban, elmúlsz te is.*

*S akkor mindnyájan együtt leszünk
A múlttal, a jövővel, a magas jegenyékkal,
A hajladozó búzavirágokkal,
A csecsemőkkel meg a szántóvetőkkel,
A barátok ajkán rég hangzott nevetéssel.*

*Majd kihűl a föld, fekete lesz a nap,
Elmúlik örökre minden bűbájos nyár,
Csak a végtelen űrben a csillagok száguldanak.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

*EMBERVÉSZ
TRIANON*

*Az ősviharban elszántan állok,
Hol sírnak, jajgatnak a tölgyek, a fák,
Szívembe nyilallik a régi átok:
Nem lehet megmenteni a hazát.*

*Bolondok ülnek fent a Várban,
Bohócok ugrálnak az Ország Házában,
S jön a szajnaparti ármánykodás,
Vészesen csikorog, s nincs ellenállás.*

*Lobogva ég a magyar történelem,
Mint világító fáklya a szurkos sötétben,
De mindenki vak, nem lát a fényben,
Csak rángatódzik, mint kocsmai részeg a vérben.*

*Az ősi föld csodásan énekel,
A szívárványig, az égig hangzik a dal,
De nem mondja senki az igaz történetet el,
Csak szűköl, mint megvert kutya, jaj!*

*Az átkozottak meddig kínoznak még,
Hetvenöt év szenvedés nem volt elég?!
Hányszor feszítenek a rozsdás keresztre?,
E tájon nincs ember, béke és csendes este.*

*Se rossznak, se jónak nincs feloldozás
És az imádkozás után nincsen megváltás,
Hull a magasból a verejtékes átok:
Míg éltek, léteztek, ti rongyok vagytok.*

*Ez a végítélet, de én ellenállok,
Semmi törvényszerű vagy isteni! – kiáltok,
Mert az igaztalanság csak gyarló emberi átok,
S minden vihar után kék eget látok.*

HA ÁTMEGYEK A TISZÁN

*Zúg a szél a sötét fenyvesekben,
Betört az ősz a havasokba,
Porzik a hó a sziklás bérceken,
Keserű már a deres áfonya.*

*De a szerelmes Tisza
Még siet a havasi őszből
Az alföldi nyárba
S öntözi a nyíló vadrózsákat
A kertek aljában.*

*Lelkembe már beosont
A havasok ősze,
Lehulltak a virágszirmok
S feketék a tulipánok,*

*De ha átmegyek a Tiszán
Szegedről Vásárhelyre,
Lelkembe folyik vize
Már nincs borús ősz és tél
Csak örök nyár szívemben.*

ÖREG VARJÚ A SZÁRAZ ÁGON

*Öreg varjú a száraz ágon
Nézi az árnyakat a szürke avaron,
Havas a táj,
Mintha örökre elmúlt volna
Minden nyári báj.*

*Fiatal varjúk repdesnek körötte,
Vígán, bohón csapkodnak szárnyaik,
Ők nem ismerik a fájó múltat,
Csak a jelent érzik
S vigadnak.*

*A lemenő nap vörös pásztája
Még egy utolsót pillant a pusztára,
A hideg könnyet facsar,
S a megdermedt ég
Mindent sötétségbe takar.*

*Ez volt az utolsó naplemente,
Az öreg varjú megfagyott teste
A havas avarba esett,
A felkelő nap éledő sugára
Bólintott az idő múlására.*

EGY KISFIÚ HALÁLÁRA

Így elveszett ezer holnap fénye,
Csak a fájdalmas múltba nézhetünk,
A mélybe,
Az élet virágos kertjében
Elfagytak a szirmok, a levelek,
S lehulltak a jeges, fekete
Földre.
Elmúlt örökre a tavasz, a nyár,
A gyermeki játékok, önfeledt nevetések,
Csak a fájdalom ég
A szívekben.
Talán hinni kellene, ha tudnánk,
Hiszen a Mindenség szemet vetett ránk.
Hinni valamiben, jószágban, szeretetben,
Az emlékekben.
Jaj nekünk, ha mégis tékozlunk
A jelenben.
A jövő, a mindennapok titka,
A kanyargós, lassú időfolyam fátyla
Remélve elborít és meggyógyít
Csendesen.

ÚJ ZENÉT DALOLOK

Új zenét dalolok
Most és kétezerben
Ultraszónikusát az úrben
És zengő-bongót
A földi kátyuban, gödörben.
Egy halhatatlan lelkekben táncolót.

Új zenét dalolok,
Dermesztőt a nyárban,
Égbekiáltót a boldogtalanságban.

Új zenét dalolok
Képzelet-zongorán,
Villám ujjakkal mesehárfán
Pengetem a csillagok dalát.

Új zenét dalolok új embereknek,
Képmásokat sárba taposót,
Falovon nem lovaglót,
Csillogot.

Bús zenét a vigasságban,
Jövőtermőt,
Felébresztőt.

Szeretném, ha szeretnének
Az új énekért,
Mert nem vagyok eretnek.

Új zenét dalolok
Ellenállhatatlant,
Újraformálót,
Elégető katlant.
Új zene ez
A marsi operáknak
Az Európa holdnak,
Az űrhajósoknak,
Új zenét teremtek a földnek,
Vademberfalót.

Halk tengeri muzsikát árasztok a
tajgán,
Virágnövesztőt jeges hegyek ormán
És sivatag homokján,

Új zenét fakasztok az úrból,
Ami érthetetlen a múltnak,
De mégis gyönyörködtet.
Új zene árad a végtelenből,
Új, varázslatos zene.
Mindenkit lenyűgöz,
Mindenkit elbűvöl.

A PIROS LABDA

*A mindenség egyik zugában csavarogtam,
Ahol felfedeztem egy új bolygót,
A végtelen űrőceánon túl,
Egy álmosan, lassan forgó égitestet,
Ahol egy kislány labdázott gondtalanul.*

*Nevetve dobálta a labdát a magasba,
Ami mindig leesett és pattant,
De ő mindig újra elkapta
S repült mindig,
De egyszer eltűnt a labda.*

*Hová lett az a piros labda,
Elvitték a tündérek a múltba?
Vagy lepattan a földről az égi magasba?
Talán leesett a hegyeken túlra?
Eltűnt a labda.*

*Eltűnt a labda, elrabolta az idő,
A dalokon szárnyal már a magasba,
Az új játékhoz
Már nem kell labda.*

*A zongora, a hegedű, az ének a labda,
Ami nem játszik szebben,
Mint az ifjúság boldog óráiban
A szép, piros labda.*

A NAGYTEREMBEN

Remélem, úgy énekeltél,
Hogy megfagyott lélegzetük,
Fejre álltak,
S kitörtek az ablakok,
Elpattantak a húrok,
Széthullt a zongora,
Leesett a csillár,
S a káröröm mosolya
Eltorzult arcukon.
Zuhant a vakolat,
Liszt Ferenc pislogott
A homlokzaton,
S elcsodálkozott.
Rogyadoztak a falak,
Sikítottak a lelkek,
S zengett a dal
Mélyről tört,
Szárnyalt,
Emelkedett,
A verebek csiripeltek,
S kitört valami,
Orkán sepegte a várost,
Bősz vihar verdeste
A színpadot,
Forgott a nap, a hold,
Az égbolt
Forró szerelmi vallomás
Áradt,
A fájdalom uralkodott,
S hajad lilásan
Az ég felé
Lobogott.

IMÁDOM A PESTI KOLDUSNŐKET

Negyven évi munka után
Rongyos kisnyugdíjas vagyok,
Esőben, sárban napsütésben
Az út szélén koldulok.

Megáll az úton mellettem
Egy nyitott merci autócsoda,
Rám bámul vezetője,
Egy szőke istennilya.

Majd a zöld lámpánál elviharzik,
Csak farának szaga bűzlik,
Szívom tüdőre a nő kipufogását,
Mint ahogy koldusnak illik.

Ezek a csodás pesti nők,
Ők csinálják a problémákat.
Ahelyett, hogy családot nevelnének,
Esznek, isznak, szeretkeznek.

Mégis imádom a pesti nőket,
Ők a világon a legszebbek,
Selyemben vagy darócban illatoznak,
S testük kellemes parfümös.

Az egyik palotában alszik,
S naponta háromszor fürdik,
S a másik a szegényházban lakik,
S egy évig nem mosakodik.

Én jókedvű koldus vagyok,
Imádom a pesti nőket,
Szeretem a gyakran fürdőzőket,
És a koszos kéregetőket.

Jön a koldus barátnőm,
Megcsókol, simogatja gyűrűmet,
Amit egy csajkából kovácsolt,
Aki hadifogolytárs volt.

Fölkel a felhőkből a hold,
Kigyulladnak az esti fények,
Jön az elegáns nép az operába,
S dobja pénzét a kosarunkba.

Ilyen jól még sohasem éltem,
Eszem, iszom, szeretkezem.
Sok pénze van a járókelőknek,
S lelkiismeretükön könnyítenek.

HONTALANOK

*Toprongyos lelkemet nagyon szeretem én,
Milyen jól melegszik a butykos pálinkán,
Viharzik a hó a Nagykörúton,
Caflatok lyukas cipőmben, s az élet vidám.*

*Még lehúzok egy slukkot bagómból,
Körmömre ég a cigi, de nem baj,
Majd megsimogatom ezt a csodás lányt,
S arcát végigszántom karmaimmal.*

*Kicsordul vére, hadd csorogjon,
Kell egy kis bűntől megváltott csaj,
Talpas cipőben, vörös hajjal botladozik,
A részeg utcában nagy a zsvivaj.*

*Lefekszem este a Liszt Ferenc téren,
Mellém ül a kőre ez a mihaszna,
Átszellemül a bokorban,
S azt motyogja, operaénekes voltam.*

*Szenvedélyekről daloltam abban a kőépületben,
De most szebben simogat a lágy éjszaka,
Ott tört rántottak, s döftek szívembe,
Itt a padon az élet bársonyos pálinka.*

*Aztán csepegő orral szipogott egy-kettőt,
Mintha szeme könnyezett volna,
Mondtam, feküdj le mellém, melegíts,
S toprongyos lelkemben daloltam.*

KOLDUSTÁRSÁK

*Fiatal szerelmek hajnalán
Játszik velem a halál,
Úgy kószolgat, mint az ördög,
Kerülget, csábítgat.*

*Megkísérti a vérben élőket,
A fiatal koldusnőket,
A Pillangó utcai pillangókat,
Kik az utcán élnek, halnak.*

*Ők igazán szeretnek engem,
Ártatlanul megölelnek,
Élesztenek a tetszhalálból
Ezek a fiatal szerelmek.*

*Bámulom ringó járásukat,
Kimért, lassú ritmusukat,
Hogy bólintanak a csillagokra,
Nászagyuk a piszkos utca.*

*Szeretem én is a sétáló lányokat,
Ők húznak ki a másvilágból,
Hamar kell csókolni őket,
Mielőtt valaki megöli őket.*

*Lassan forognak az éjszakában,
Mint testi-lelki kísértetek,
Lelkük ég a mocsárvilágban,
S szívük jajgat a vadonban.*

*Az éjszakában uralkodik a bűn,
A kínfájdalom, a félelem, a gyönyör
Váltakozik a fekete felhőkből
Sárgán kisütő holddal.*

*A napkelte vörös szépsége
Széttöri az éj borzalmait,
S a reggeli napfény
Eltöröli a holtakat.*

*Saját véres testükkel
Osztoztatják a halált,
A betegség gyöttrő szenvedését,
A lélek elkárkozását.*

*Ez az önkínzás golgotája,
A lélek leprás szivárgása,
A test utolsó vonaglása,
Az ördög s halál mulatsága.*

*Örömlányok ők a javából,
Rendezgetik saját múlásukat,
Örömmel mennek az aszfaltra,
Az örök halál birodalmába.*

*De mint koldustársat
Nagyon szeretnek engem a lányok,
Szeretnek, mintha fiatal volnék,
S a templomi oltárnál állnék.*

BUDAPEST, TE CSODÁS

Szeretek csavarogni a pesti utcán
Nézem a stílusos épületeket,
A szecessziót, a barokkot, romantikát
S a neogótikus csodát.

De azért lefelé is nézek,
Nagyon óvatosan lépkedek,
Kerülöm a köpéseket,
S a virító kutyaürüléket.

Napkeltével nézem a kirakatokat
Meg a sárgás járdafoltokat,
A faltól csurgó nedves színeket,
S a muskátlit öntöző kebleket.

Délután, jön egy elegáns nő,
Akkora a sarka, a cipőtalpa,
Hogyha labdába rúgna,
Az a világ végére gurulna.

Amott billeg egy serdülő lány,
Feszülő párducos kacagányban,
Aranyos, láncos, csörgő övvel,
Üveggyémánytokkal, körmökkel.

S itt robog a legnagyobb Ő,
Leseper a járdáról,
Félrelők az álló sorban,
S belémkönyököl a buszban.

S végül itt vonaglik
A világhívatot képviselő
Vörös haj, fekete száj,
Lila köldök, íves szemöldök.

Szerencsére belém gyalogol
A valóban legszebb nő,
Testi kisugárzásával úgy leüt,
Mint egy öklöző.

Minél többet koldulom az utcát,
Annál jobban szeretem arcát,
Ez a Kárpát-medence új központja,
Európa csalitos bódulatja.

A magyarokkal nem lehet bírni,
Minden csábításban
A legelső akarnak lenni,
A rádiótelefon nem semmi.

Nyugat-Európa igazi dekadencia,
Az olasz csizmától a holland tulipánig
Egy beteg fáról lepottyant
Férges alma.

Ez a feltűnő magyar flanc
Nem igazi, csak felszínes bohózat,
Benn a szív mélyében
Mindig felfedezem az angyalokat.

KOLDUS ÉS SZÍNHÁZ

*Szeretem a színpadi világot,
Tele van mesealakokkal,
Tündérekkel, királyokkal,
Játszanak manók, pillangók,
Bűvös leányzók és egy számár,
A számár én vagyok.*

*Mikor rabolhattam volna,
Nem raboltam,
Mikor csalhattam volna,
Nem csaltam,
Mikor villában lakhattam volna,
Viskóban laktam,
Mikor színpadon játszhattam volna,
Őserdőt irtottam,
Mikor zongoraművész lehettem volna,
A bányában követ törtem,
A rabszolga paradicsomban.*

*Így andalogva sétálok a világban,
Szívem hasadva, lelkem kifordulva,
S utcai koldusként alig éledegélve.*

*Szeretem a színpadi alakítást
S ahogy megjátsszák az igazi képmást,
A színpad a fejünkre ül,
Szemünket forgatja,
Hátunkon lovagol,
S nem hagyja lelkünket abba.*

Nagyon kedvelem az éneklő színpadot,
Az opera tragédiát, a drámát,
Az ember bűnös elhullását.
Gyönyörködöm az áriákban,
Az igazi énünket megéneklő
Csodahangú dívákban
S a lelkek mennydörgésében.

Szeretem a mennyország fényességét,
A pokol fekete lángolását,
S a lelkek elégését.
Szeretem a szerelmes bosszút,
S mikor meghalnak a jók,
A rosszak, bikák, a torreádorok.

Érzem a színpadi komédiát
Az életünk színpadán, otthon,
A cigánykereket a munkahelyen,
A bűnhődés elnyerését,
Az ártatlan pokolra jutását,
S a bűnös mennybemenetelét.

Imádom a színpadi díszleteket,
Nagyon jól szórakozok,
Minden fájót elfelejték,
S a játékot átérezve
Magam is színész vagyok.

A KOLDUS RENDEZŐ

Már túl sok a veled,
Kifolysz szememből, nyálamból,
Nyúlós, ragacsos testeddel
Mindig rajtam lovagolsz.

Elegem volt piszkos hajadból,
Fogatlan büdös szádból,
Utálom már gyomromban
Vájkáló ronda kezedet.

Megelégettem pálinkaszagodat,
Dohánybűzös hajadat,
Torkig vagyok a koldusélettél,
A kocsma-szerелеmmel.

Majd összeverek úgy jó
Tízezer forintot,
Elmegyek az illatos fürdőbe,
Kitisztulok testben, lélekben.

Mint új vőlegényjelölt járok,
Csipkés menyasszonyt keresek,
Gitárral pengetem az utcasarkot,
Mintha elesett művész lennék.

Majd ha jól meggazdagodom,
Budai fatornyos villámban,
Élten-holtiglan szórakozom
És cigánnyal húzatom.

Elegem volt az utcai szennyből,
A büdös csatorna-szerelemből,
Inkább elveszek egy csodalányt,
Ki most végezte a Zeneakadémiát.

Majd ő Bartókot, Kodályt
Strausst, Verdit előadva
Billeghet a színpadon,
Mint a koldus királyfi babája.

Továbbá összelopdosom
A csodanőket, az igazi művészeket,
Kik utcasarki rendezésében
Mint főszereplők felléphetnek.

Én leszek majd a pesti,
Az igazi nagy karmester,
Elvárászolom az utcasarkot,
Koldulásból művészetet csinállok.

Szebbnél szebb melódiákkal
Meghatom az emberek lelkét,
Világot gyújtok a sötétben
S boldogságot a szívekben.

Újradrótozom a világot
S az utcasarki koldusokból
Egy új globális hálózatban,
Világsztárt kreálok.

LEHETTEM VOLNA

Kellett nekem
Saját magamnak lenni,
Szédületes boldogságok helyett
Szurokban égni.

Mindenki üt és szemmel ver,
Ha némán koldulok
A pesti utcán,
A virágok is korbácsolnak.

Lehettem volna ifjú csoda,
Művész énekes,
A világhírek ajka
Homlokon csókolt volna.

Ha mint hadvezér
Győzők a vesztes csatában,
Fakereszt helyett
Gyémánt lógna nyakamban.

Ha maga a pápa lettem volna,
Mindenkit szívembe zárva
Az egész kerek világot
Megölelhettem volna.

Rongyosan, fázva álmodozom
A rázós, büdös utcasarkon,
A háborús idők helyett,
Ha béke lett volna.

Valami irgalmatlan nagyot
Lopott el tőlem az élet,
A történelem elorozta
A tavaszban nyíló ifjúságot.

De ha minden rossz is volt
S ha minden el is vészett,
Legalább jól koldulok,
És mégis élek.

Országos Széchényi Könyvtár

BUKÁS

Belebuktam az életbe
Le a mélybe
Az árok legaljára
Buktam a tavaszban
Még a nyárban is
Nyekkentem nagyot
Olyan érzés
Mint egy nyavalyatörés
Fejjel lefelé lebegtet
Az éjszakában
S forgat mint
Szédült dervist
A napsütésben
Roncsol mint egy
Óriás vassgép
Töri a rozsdás
Darabokat
És elnyel
Mint cápa a holdat
Lelki bukás
Hason csúszás
Nyivákolás
Hunyászkodva
Jó a semmire
Még egy kutyának is
Az legalább csahol
Az égboltra
De én
Csak némán szenvedek
Egy bolond
Első látásra szeretek
Szenvedély
Égből szállt

Földi
Életremegés
Húrok rezgése
Sőt
Halálgondolat
Miért
A múltból jövő lett
De jövő nincs
Begömbült az idő
S nyúlik
Belebuktam a vásárba
Vesztésre állok
Falra mászó napok
Letaglóz
Újra
Tanulni kell
Felejtetni és örülni
Lépegetni a pocsolyában
Lassan
Egymás után
Egyik másik
Roggyanva szépen
Nyalogatni a lélek sebét
Kellene csilingelés
Mosoly
Vagy ördögi játszma
Cselszövés
Csapda
Hová a csillagokból
Leereszkedel
S ott leszel
Pengetheted
Húzhatod a vonót

*De nincs semmi
Nagy üresség
Csak kő
Kőszívek
A kő is sír
Rosszul működnek
A gének
Csupa könny és vér
A lélek
Tápáskodni kellene
Mélyből felfelé
Majd lecsimpaszkodva
A magasból
Majd egy meteorba kapaszkodva
Száguldva
A föld felé
S a levegőben nevetve elégni
Mily jó volna.*

Országos Széchényi Könyvtár

NEM JÖN LEVÉL

Fényárban úszik a tavasz
A fénysugár, a fénycsóva
A fényhullám, a fénytörés
A csillogás, a nyaláb
A fénykorona
Játszadzik a csepegő jégen
A vakító hómezőkön
A magas hegyekben
A tavaszi napkeltében
Lassan olvadozik a tél
Egyre melegebb a levegő
A tavasz ígérete nő
Tűnik a jégvirág és a tél
S a remény szívében kél
De miben reménykedünk
Azt nem tudom
Lesz valami az új tavaszban
Valami játszik még bolondosan
Talán ki fognak nyílni a virágok
Reméljük, hogy az erdő kizöldül
S lesznek gyöngyvirágok
S a napsugár játszik a rügyeken
Talán valaki gondol majd rám
Vagy szeretni fog
Itt a zord, magas hegyekben
A veszélyes szirteken
A havas bérceken
Talán valaki jön s meglátogat
Míg a fények a jégen játszanak

Talán valaki megírja, hogy él
S nem halt meg
Egyszer
Valaki azt írta, hogy
Szeret
S jön hozzám
De meghalt
Mielőtt levele megérkezett
Olvad a jég
Változnak a zöld színek
A nyírfák, a fenyvesek
Újjáélednek
Fényes a tavasz
A hullám behatol s ölel
Pezseg a tavasz
De hiába várom a jövőndőt
Nem jön senki
Nem jön levél
Nincs üzenet
Csak fönn
A magasban
A fények hullámain
Egy kőszáli sas
Keringőzik halkan
A napfény
Olvad a jégben
Minden szomorú
És értelmetlen

ESŐBEN

Lassan csepereg az eső
Arcunkba,
Az utcalámpák fénye
Ránk esik,
Lágyan átölelsz
S kezeid a vállamon vannak
Utoljára.
Halkan, csendesen búcsúzol
Mondod,
Már nem szeretsz,
Mert van valaki más,
De azért még gondolsz majd
Rám.
Ha sötét lesz otthon
A szobádban,
Ha lefekszel
S felidézed a múltat,
Ha lassan szűrődik
A zongora hangja
Egy szép melódia,
Billentyűk ütése
Hang, hang után,
Talán gondolsz rám,
Ha megcsúszol megint
Az életben.
Majd érzed te is
A tépő fájdalmat,
Hogy miért nem maradtál
Velem
A csepegő eresz alatt.

A BOLDOGSÁG VÉGE

A lélek csúcsa
Elvész a magasban
A vakító fényességben
A szikrázó napsütésben
A csúcs a boldogság
Az ölelés
A legszebb szerelem
A csúcstól lefelé
Változik a fény
Sötétedik
Kifárad a lélek
Botladozik
Esik
Lelkek távoznak
Távolodnak
Lassan szivárog
A sötétség
Nem ismerjük
Magunkat
Nem emlékezünk
A csúcsra
A szegélyen
Nagy szélben

A meredeken
Egyre veszélyesebb
Tántorgunk
Elesünk
Szédülünk
Zuhanunk a mélybe
Alá
A puha világ
Elengedi
Ölelését
Keményen ragad
A sötét
Valóság
A köveken
Lent
Összetörünk
Meghalunk
S a lélekből
Kísértet
Emelkedik
Az elmúlt
Csúcs felé

ÜZENET

*Ha engem akarsz látni,
Nézz egy csodás lélekre,
Ha engem akarsz siratni,
Nézz a csodás hegyekre.*

*Ha értem akarsz dalolni,
Dalolj a virágos alföldről,
Ha rám akarsz emlékezni,
Emlékezz meg verseimről.*

*Ha lélekben akarsz ölelni,
Öleld a fiatal hősöket.
Ha velem akarsz járni,
Járjad a csendes erdőket.*

*Ha velem akarsz lenni,
Dúdolj bús, ősi siratódalt
Érezd a hulló leveleket
S nézz a csillagok fényére.*

*Életem az írott szó vallomása,
A fájoan látók látása,
A szenvedők szenvedése,
S az igazak álma.*

*Ha engem akarsz szeretni,
Dalolj egy csodás dalt,
Ami a magasba tud szállni,
Ahol nem lehet sírni.*

A NAGY KARMESTER

*Az idő, tér és energia nem más,
Mint gravitációs hullámmás,
Önmagába visszatérő
Lélekvándorlás.*

*Billió évek óta száguld
Kozmikus halhatatlanságban,
Mindenkor, mindig jelenlévő
Misztikus erő.*

*A gravitáció az egyetlen ókori isten,
Aki éltet,
Megsimogat
És rendez a csillagokat.*

*Ő a minden játékok
Igazi Nagyura,
A tér és anyag karmestere
És ölelő dalnoka.*

*A leghalkabban pengeti
A világ húrjait,
Rendez a föld forgását
S a múzák lantjait.*

*Ő a naprendszer nagy rendezője,
A világzenekar karmestere,
Kinek pálcája
Az összhang igazi őre.*

*Oly furcsa ez a gravitáció,
Száguld a kozmikus sugáron,
A gondolatokban,
A mennyekben és a pokolban.*

*Ha ilyen mindenható a gravitáció,
Akkor van-e lélek,
Lágyan simogató,
Szerető és halhatatlan?*

Országos Széchényi Könyvtár

HÁROM TITOK VILÁGA

*A világ legnagyobb titka
Nem az anyag és energia
Hanem a végtelen,
Amit nem értünk,
Mert ott van az Isten.*

*A végtelen nem egy karika,
Hanem egy egyenes,
Melynek soha sincs vége, mert folytatódik.
Örökké ismétli önmagát és babonázza,
S mögötte van a titokzatos Isten*

*A mindenség második titka az erő,
Ami az egészet összetartja.
Az úrben semmi sem száguld vadon
És összeviszza,
Csak a gondolat és az Isten.*

*A mindenség harmadik nagy titka
A gondolat, a képzelet, a fantázia,
Ami fordulhat bármilyen irányba,
Csavaroghat kedvére,
A földön és a csillagokban.*

*A legnagyobb titok ez a képzelet,
Ami rombol és terem
Íránya lehet Nyugat, Dél, Kelet
Meghódíthatja a világot
S eltiporhatja a virágot.*

*A képzelet, a gondolat
Gyűlölhethet és vidáman dalolhat,
Dicsér és kárhozzat,
Világosságot terem és mozgat,
De nem ő az Isten.*

*Isten törvényeit
Megszegni nem lehet,
Ahol értelmünk bevégeződik,
Ott kezdődik az Isten,
És ez érthetetlen.*

EGY RÓZSA

Egy szál virág
Az egész határban
A zöldben
A füvek, mezők
Fák, bokrok
Társaságában
Illatozik
Egy szál rózsza
Piros
Mint a vér
Feltűnő
Mintha
Vér csepegne
Szirmairól
Egy rózsza
Tövises
Szúr fájdalmasan
Piros színe
Élénken zajong
A zöldben
Sehol egy virág
Csak ez a rózsza
Árván
Fájón
Magánosan
Egyedül
Pirosabb a vérnél
A mezőn
Egyetlen virág
Piros
Könnyet hullajt
Sír
Bánatos
Kesereg
Csak egy rózsza
Mélyvörös

Megint piros
Bódít
Szívünket éri
Marja
Lelket csavar
Egy szál rózsza
Talán megöl
A tüskéje
Veszélyes virág
Csábító
A nap színeit
Visszaveri
Minden színt
Elnyel
Csak a pirosat
Ragyogja vissza
Már sötétebb
Már lilás
Kékes
Feketés
Talán halálos
Már megint piros
Vérszínű
Él
Ez a rózsza
Beszél
Zenél
Remeg a szirma
Csend
Elszállt lélek
Ez a rózsza
Talán ártatlan
Vagy bűnös
Ez a rózsza
Most csak piros
Hívogató

Szerelmes
Bájos
Varázsa
Megható
Letépjem
De ne
Maradjon a mezőn
A rózsza

NEVER TOO FAR

*Never too far from your beautiful sun rise
on the plains,
Never too far from your cherry blossoms,
from the smell
of the spring air,
from your working people
with a history so bold
as iron and gold,
Never too far.*

*Neuro-impulses in the brain
Recreate you day by day
In life and death midway
Beloved land
Never too far from you.
Your native son feels you
You are with me beyond life
Homeland.*

Országos Széchényi Könyvtár

*THE ORIGIN OF STARS
A VALENTINE DAY POEM*

*Kisses of desire
On your marble body
Like stars of the night
And sparkles of light
Are the genuine diamonds
Of armored knights,
Bestowed upon you
On the holy land
Of Indian love.
And everything is above...*

*They are true pearls of the soul,
Real diamonds of the lips,*

*Not easy play or foul,
They are the diamonds of the soul.*

*As you lay on the flower carpet
Fading into the hazy distance,
Your body sparkles, covered with diamonds,
The genuine pearls of Africa and of our love.
Then the storm with hurricane force came
And destroyed the flower carpet,
The diamond covered body gone lame,
The diamonds scattered...
And the stars of the Universe they became.*

DESERT ILLUSION

*I discovered you
In the sun baked desert,
In the solitude of a distant mirage.
You were so close and intimate
I could touch you as a living mate
Yet you were so far...
In a second, you became an illusion,
A blue star, light years away, a vision,
But you came back again and again
Riding the sprace on cosmic rays
To play with my soul.*

*And I was trembling in waves...
The light, coming from the yellow sun,
The blue Earth reflected your face.*

*I was forever reaching for you
Among the dark mountains,
The swirling, sulfurous dust
And the sweet smelling fragrance
Of the grey and dry sagebrush.*

*I have asked you
To become my cosmic, eternal bride,
To live with me, in the pink shadows
Of romantic olive groves,
But your smile appeared as a twinkle,
Frozen in ice of Jovian moons.*

*I was desperate for a miracle,
I wished the desert to blossom
Into a flower garden overnight,
But the next morning,
It was the same dark stone and yellow dust
And your smile was frozen in ice.*

*Yet, your gentle peresence
Surrounded me, it was existence,
Your soft arms embraced me
And I have seen your violet eyes.*

*As you descended from the red sky
Dressed in white, flowers in your hair,
You have kissed me and disappeared
In the snowstorm of the tropical desert
Into your abode, on the ring of Saturn
And revolved around never to return.*

*Please, come back again and again
Free me form gravitation and time,
To be my cosmic, eternal bride
In endless space and never lost time.*

SAGEBRUSH AND TEARS

*Yesterday, today, and forever
In swirling dusts of Nevada mountains
In orange sunrise and purple sunset
The fragrance of sagebrush pervades the land
And dusty chariots move on the slopes
With pale earth people reaching for gold.
Blue eyes, red hairs, tired wheels and robots
With tears in their eyes reach for the depths
And into the skies ... for gold
Burning desires, like sagebrush fires
Blacken their souls.
And the earth slowly moves, cracks,
And thrusts tiny metals into the neurons
Of their electronic minds.
Continents shift and collide
Slowly yielding their secrets
To cosmic forces of steel and hard bits.
And the sagebrush smiles
And laughs at the tiny robots
And the eagle soars.*

LOVE IN A SPACESHIP

*I want you to love me
a little,
I want you to hold me
tight,
I want you to kiss me
softly,
Yesterday, tomorrow and
tonight.
I want you to love the flowers,
I want you to love the blue sky,
I want you to love the white clouds,
the mountain peaks,
the crystal rivers,
the pine forests,
the silent stones,
and the sentinels.
I want to be loved
By your mechanical heart,
I want you to embrace me
With your electronic arm
And envelope me
In the magnetic forces
Of your charm.
Revive my wandering soul
among the stars.
And make it glow
In your violet eyes.
I want you to swirl with me
In a gravitational dance,
Like stars and planets
Floating happily in the cosmos
Revolving endlessly
In time,
The electrons in our mind
Will love the new dimensions
Of life,
We shall love
Each other forever
In the black skies.*

THE GIRL OF THE GALAXY

*As the gentle rain comes early this spring
And the flowers rise on the alpine meadow
I see you as the goddess of cosmic love seasons,
As the spring sun rolls into reddish glow,*

*You walk on the streets as on the rainbow,
Even the purple sky smiles and the trees bow,
The birds kissing your flowery scent
In the new cycle of life sad and pleasant.*

*A soothing hand on my feverish mind
A soft, golden touch, holding in bind,
A late afternoon Mediterranean breeze
Gently caressing Cote D'Azur palm leaves.*

*Your voice is the sound of the spheres,
Symphony of the cosmos and archangels,
The Message of the Milky Way Galaxy,
You are the girl of the starship "Vibur"*

*You are a phantom girl of time dimensions
A singing girl of the furthest Quasars
You are a Galaxy girl, a glamour girl
You are the first mate on my starship "Vibur".*

SUNLAND

*The red ball of fire
Emerges from the ocean
To boil the parched land
In electromagnetic motion
The Sunland.*

*Only the mountain peaks,
The inns of mountain gods
Are cool enough to peek
Into the volcanic fire, once formed
The Sunland.*

*Old Mexico, New Mexico
The fire of soul music
Fills the empty canyons,
The ghost river beds
Of this land.*

*The mirage of the desert
Shows cool springs and lakes
For the thirsty wanderer,
Among the museums
Of the cosmic lust of men.*

*The Sunland is the birthplace
Of the atomic age,
The laser swords
Of the space cavalry,
Ant the flying regiments.
But...*

*Where are the queens's
Gold and red hussars,
Of the earth's cavalry
The bayonet and infantry,
And(all) the past victory.*

*Hazy mountains, lazy valleys
Swirling dusty air,
Where is the "Rio"
Where is the "Grande"
And the multicolored rainbow?*

*The flowers are charming,
The mexicans are smiling
To the latin music of the canyons,
But water is needed in the sinking land,
The Sunland.*

THE SAINT

*Jesus, doomed prophet of self inflicted wounds,
the mythic god of sinful earthbounds,
healer of all immortal fools,*

*man, woman
and the moons.*

*Priest of all Christian flocks, all bodies and the rock band,
The healer of flower girls, the opera singers and the jazz band,
And the dead heroes of concentration camps,
You rose to heaven from your grave,
And you were the brother of a slave.*

*But now, you are walking on shiny sky mountains
And on snowy peaks faraway,
And I am the only prophet, the only living saint
Who wants to heal all the crippled and maimed,
To save souls is romantic and germane.*

MY ANGEL

Michelle

*You are the wicked angel
Of the red clouds, forest fires and rainbow colors,
The deep canyons and the shadows.*

*Your brown eyes, innocent and bright
Holding the great secrets of life
Like a cloudy night without the stars.*

*You have transgressed my gentle landscapes
With mysterious electromagnetic waves,
And the sound of crying wolf packs.*

*If I set my silvery sail and go to ride the waves
Towards the sun and the distant stars
Will you weep tears for your gone lover?*

Oh Michelle

You are, but a wicked angel.

MICHELLE

Michelle

*You are a girl, lewd and innocent,
With thighs of faint summer night scent
And white skin, soft, lustrous and fair,
Bearing a sunny gloom in your hair.
You are the kindling of dark-red fires
In the black forest of soul and desires,
On the emerald beaches a glowing avalanche,
A volcano, a blue lagoon girl, a moonlight touch*

Michelle...

*Why are you dancing on the clouds
And sending your kisses
Through the red sky of hell,*

*You are not purified by Jesus-walks
By shadowy moon prayers
And kneeling at the altars.
You are the only girl,
Whom the crucified saint finds
In his tormented soul.*

IN THE GULAG OF RUSSIA

*In the great grinding machine,
In the killing fields
Of the enormous Gulag,
I was only a man
Who could not laugh and smile,
And God created man and woman.
I had divine choices,
To work to death,
To starve to death.
And by far the best
To be shot through the head,
Or to be killed slowly
By cholera, dysentery, malaria
Or mental atrophy.*

*The dark secret of the taiga
The giant northern forest
The death of innocent millions,
The secret of the black earth
Of the Ukraine is
The death of millions,
The murder was spreading
Like the wildfires of dry forests
From the Solovetsky Island
To the Volga Region
The Caucasus, Vorkuta, Kolyma
Baikal-Amur
Across the great land
In thousands of reeducation camps.
That was the great cultural competition
of Europe
Who kills more,
The Nazis or the Communists.
By the passing of time
The Nazis were hanged,
So the Communists won
And the red flag*

*Became the symbol
Of civilization,
The homeland of peace loving
Intellectuals
And the politically correct
Education of minds.*

*The time will come
When the flesh and soul
Will not be tortured,
When personal right and liberty
Will be sacred,
And to live is divine.
Since ancient times
Men strived against slavery
Against white slavery,
Against black slavery,
Yet, it still flourishes
As twisted mastery.*

*The reindeer forages in the north
Freely,
The melons and pomegranates ripen in the south
Freely,
The birds flying over the barbed wires
Freely,
The white bones of the murdered
Scattered from the Volga to Kamchatka
Freely,
The final salvation was replaced
By the final solution
Freely.*

*In the slave camps of the Gulag
I was only a man,
With a beautiful soul, an inner glow.
I went through the purgatory hell,
I was at the gate of the Spirit World,
The truth I can tell.*

PEACE ON EARTH

*I stand on the sea shore,
Where I never stood before,
Arrived from the cosmos
the outer space
Led by infrared shifted
electromagnetic waves
And there is Christmas on Earth
Peace in the hearts
And hope in the minds
I watch the little corrals
secreting their limes
And how the ocean waves
embracing the lands
Every day, millions of times.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A MAGYAR TAVASZ BALLADÁJA

Szent István király
Lehunyt szemének
Vagyunk látói,
Szolgái,
Lelkes apostolai,
Ezer év dalol
Lelkünkben,
Ezer év ég
Az avaron
Mit jelent
Ezer év
Nekünk
Utódoknak,
Hány keleti nép
Élte túl
A sztyeppe viharait.
A szentkorona
Aranyos fényében
Alázattal járjuk
Az erdők, mezők
Világát
Kutatjuk a tájat,
A népet s életét,
Örömet, könnyeit,
leheletét.
Virágos tavasszal
A lélek nagy
Buzdulásával
A korona ajándékával
Lettünk
Amik vagyunk
Nemzet.
Térítünk
Fájó, megsebzett
Lelkeket,
Elveszendőket
Reményre,

Új kereszténységre,
S megbocsátásra.
Rázzuk a lelkeket
Megragadjuk a jelent
S lázadunk a jövőért.
Az új ezer év nevében
Küzdünk
A lelki boldogságért
Sípölünk,
Dobolunk,
Nádi hegedűvel
Jajgatunk
Az éjszakában,
S ébresztjük
Az ősi föld
Dalát,
A bús magyar múltból
Facsarjuk a jövőt,
S szívünkben énekeljük
A nép szeretetét.
Nézünk, figyelünk
Mozdul-e táj
A keserű lelkek
Látóhatárán.

Lassan, de javul
A helyzet,
Az anyagi,
Az égből
Leszállt már
Az újvilág,
A tudomány forradalma
Hozta az új évezredet,
Már formálja a társadalmat,
Fortyog, nyüszít,
Csiripelnek
Elektronikus gépei,

Lelkünkön dörömböl,
Folyik a nyála.
A nagy kérdés,
hogyan tántorgunk
Bele,
A nagy, új világba,
Évszázados
Botladozásunkkal,
Hogyan sugalmazzuk
A jövőt,
Fel tudjuk-e mérni
Történelmünk súlyosságát,
Testünk feldarabolását,
Vérünk szétszórását,
Erkölcünk állapotát,
Nemzeti létünk
Alapvető borzalmait,
Egymáshoz-valóságunkat.

A múltban
Haltunk,
Elveszödtünk,
De büszkén énekeltük
A nemzet dalát,
Az ősi föld imáját.
A múlt zengett,
A jövő fénylett,
A nemes eszméket
Magasra emeltük,
A fiatalság
Fiatal volt.

Most
Az élet és halál
A múlt és jövő
Nem filozófia,
A fiatalok vérében
Túl sok az alkohol,

A drog,
A nikotin,
A szex,
Buzog a pillanat,
Az élvezetek hajhászása,
A viselkedésben
Nincs határ,
S nem kell
Fennkölt
Ideológia,
A TV árasztja
A meztelenséget,
A szexet,
A pornográfiát,
Az erőszakot.
A fiatalság,
E környezetben
Sodródik,
A mélység szélén
Tántorog,
Sívár,
Cinikus,
Sokan
A reménytelenség,
A nihilizmus
Mocsarában gázolnak,
Saját ócskapiacon
Adják-veszik
A test örömeit
S lelkük
Foszlányait.

Egy fiatalasszony
Szép lehetett,
Otthagytá
Két szép gyermekét,
Hűséges férjét,
Meleg otthonát

Egy fekete férfiért
Most aidsben haldoklik.
Meggfogom kezét,
Csontjait
Halkan, suttogva,
Beszél,
Bánja életét
Szenvedése mérhetetlen
Fekete Afrika
A virágos Alföldön,
Dzsungel tűz,
Magyar tragédia,
A lelke utolsót piheg,
Kiszenved,
A nyár forróságában
Ráz a hideg.

A diszkós lány
Gyönyörű nő,
Fehér bőr
Világít,
Halvány, lila haja
Égnek álló
Kuszaság,
Lelke szinte remeg
A forgó, színes
Diszkó-fényben,
Teste
A fényekkel
Ütődik a falakon.
Lármás zene ütemére
Vonaglik a színpadon,
Mintha önkívületbe esne,
Leköpi a világot,
Pőrére vetkőzik
Lassan fejt le
Melltartóját,
Kínálja,

Lötyögteti,
Buzdítja
Saját részeit,
Ujjával
Magát simogatja,
Majd csókot dob.
Teste hullámszik,
Tekintete torzul
Éleszti érzéki
Koreográfiáját
Letolja alig bugyiját
S a fiatal fiúk
Arcába dobja.
A fenekével
A szemünkön barázdál.
Belém süllyed üzenete
Kavargat,
Homályosítja
Gondolataimat.
Bódít

Recseg a zene,
Reped a dobhártya,
Lármás ösztönükben
Füstöl az élet,
Ágaskodik a férfiasság.
A színpadra ugrok,
Mint egy védő ősmajom
A dzsungelben,
Megragadom a táncosnőt,
Kezébe nyomok egy
Rózsafüzért,
S kiabálok
A Hiszekegy imáját,
Túlharsogom a zajt
"Hiszek az örök
Igazságban
Ámen".

Egy tompa agyú,
Bunkó,
Öklével hátba vág,
S belém rúg,
Nyalja a nőt,
A közönség üvölt
Részegen, drogosan,
Mindenki,
Állati módra
Felfedi önmagát.
"Tűnj el
Te barom"
Ordítanak
Rázzák öklüket felém.
A magyar éjszaka
Valóságából
Kiserken a vér,
Arcunkra hull,
Pirítja becsületünket
Az önértékek
Lefelé nyomnak
Húznak a mélységbe

A nő fetreng
A deszkán,
Vízszintesen balettezik,
Éli görcseit
"Művészi önkielégüléssel"
A tömeg zajos,
Ugrál,
Felemelem kezem
Az ég felé,
Hagyják békébe
A táncosnőt
Saját békeességében,
Hátha lehül forrósága
Talán magába száll,
S még

Imádkozni is fog,
Működik még
Szabad akarata,
Mebánhat mindent
Még kelengyét is
Hímezhet,
Még angyal is lehet.
Lehet, hogy ezt a
Pornográfiát
Mint gyermek,
A színházban
Látta s tanulta.
A nő vonaglik
Beleesik önmagába
S lezuhan.

Feldübörög a csőcselék,
Rohan kifelé,
A fiúk felizgatva,
A lányok sikítozva
Lebegnek, valami
Nem valós
Másvilágban,
Szotyog a vécés,
Lengéscsillapítós
Szex
Hullámszik a terem,
Az udvar, az utca,
Mozognak a bokrok,
Járnak a szellemek,
Égi mámorban
Rogyadozik a hold,
Vadul forognak
A piros és zöld szemek,
Talán még gyilkolni is
Hajlandók.

Hirtelen,
Elfog a félelem,
Szent István
Gyáva katonája vagyok,
S menekülök
A vidéki ifjúság
Ártatlan szórakozásából.
Az éjszaka
Véres csatatér lett,
Végzetes harc
A jó ellen.
Itt vidéki
Reménytelenségben,
Vagy rosszakarásban
Ég a fiatalság.
Még lehet
Lövedőzés,
Késelés,
Ökölcsapás
A fejemre,
Vagy sikító
Autós halál,
Fülbe és
Orrba-valókkal,
Kiszeregetnek
Surranni
Az éjszakából,
Megalkuvással,
Menekülök
A rongyos
Életért.

Új csoport,
Fiatal lányok
Középiskolások,
Arcuk kimázolva,
Pattanásuk elrejtve,
Testük feszülő

Kirajzolásával
Riszálják
Feneküket,
Szemükkel marnak
Mint a sósav,
Mint koslató nőtények.
Nincs üde leányos arc,
Hamvas fiatalság,
Bájos lélekből,
Bájos mosoly,
Kísérteties szellemjárók,
Magas talpaikon
Vékony lábszáruk
Egyensúlyozik
Az élet s halál között.
A lépcsőházban
A szocreál panel
Szemétdombján,
Egy öregember
Jövedelmet termel,
De kukák mögött
A lányok zörgetik magukat,
Húzódoznak a fiúkkal,
Keresik a menyeyi
Beteljesülést
A rothadó szemét
Illatában.
Felszabadul a test
Minden ördöge,
A pokol lármája
Zsong a fülekben,
Az éjszaka öli
A fiatalok lelkét.
Ha kell,
Van orvosi segítség,
Fogamzásgátlás
Azonnal.
Nyilvánvaló, hogy

Új szülői,
Pedagógiai alapállás
Kellene.
Ne legyen az iskola
A kollégium
Fiúk, lányok keverésével
A bordély csírája,
A tanteremben
A tanárok
Legyenek tanárok
S ne barátok,
A tanár úr
Ne legyen tökrészeg
A természetvédelmi
Kiránduláson,
Vagy a külföldi
Utazáson,
S a diákok
Ne hányjanak
Részegen
A természet oltárára,
Legyen valami értelmes
"Arany középút,"
"Aurea mediocritas"
E filozófia
Terjedjen, uralkodjon,
Mint a Sierra Morena
Csillogó aranya
A nagy római
birodalomban.
Az önkényes
Viselkedésben
Legyen határ,
A szülő, a tanár
Az orvos, a politikus,
Még mentheti
A hazát,
Fényes szelek,

Szellemi áramlatok
Tisztító viharában
Még jöhet egy új
Ezer év.
Szemünk még
Messzebbre láthat
A kékes horizonttól
A fényes csillagokig.

Országszerte épülnek
A halál várkastélyai,
Az abortusz doktorok
Palotái,
Vértől csöpögnek
A falak,
Millió csecsemő
Szellemarcával,
Állami pénzből
Építkeznek a temetőkre.
A felvilágosodás
Gátlástalan törvényei
Végzik ki
A leendő gyermekeket,
Szabad választással
Szívják ki az
Életet az anyákból,
Rombolják az ország
Jövőjét.
Új orvosi etika,
A társadalomért élő
Felujulás
Az egyetlen kiút
Az öngyilkolás
Társadalmából,
Mely addig öldököl
Fogamzásgátlókkal
Vegyszerekkel
Míg saját magára

Omlik.

A fiatalok dohányzása

Elképesztő,

Mérgez a cigaretta,

Károsít a levegő,

Rombol az alkohol,

Gyilkol a drog,

Sokszoros a belső

Trianon.

Ha halálos a jelen

Még rosszabb a jövő.

Az értelmiségiek,

Tanárok, művészek

Tudósok, politikusok

Írók

Rázzák fel önmagukat

S mutassanak irányt,

Merítsenek a nép

Maradék erejéből,

A természet szépségéből

Mutassanak a csillagokra

Nézzék a nap és a hold

Járását,

A tejútrendszer forgását

Új világok születését.

A művészvilágban

Burjánzik a középkor,

A rabszolganők

Hárembe hajtása,

Az udvaroncok hadával

A kutyák vonításával,

Az érdekek erőszakával

Tombol

A vastag falak mögött

A hűbérúri rendszer,

Az intézmények

Középkori és szocialista

Megmerevedése

Csontvázként emelkedik

A magasba,

S uralkodik

A jogtalanság,

A semmibe vevés

Korrupciója,

A jogtalan előnyök

Testi ára,

A hatalmasok által

A gyengék zsarolása.

A bűn lehet

Mert nincs büntetés,

Nincs menekvés

A megalázó valóságból.

Élesen szembeötlő

A nők lebecsülése,

Alantas helyzete,

Ráadásul,

Saját maguk becsmérése

Nem ismer határt,

Az Undorító,

A harcos feminizmushoz

Hasonló

A női másodrendűség,

A nemzet legnagyobb

Betegsége.

A magyar nők

Kiszolgáltatottsága,

Szolgai helyzete,

Átjárja

Az egész társadalmat,

S a nemzet

Pusztulásával

Egyenlő.

Lesz-e megújulás,

Jobbra fordulás
Lehet-e és meddig
Kell várni
Halálos tavaszokban
Az éltető nyárra.

Megsebesültem,
Az orvos jó,
Megnyugtató,
A kórházi ágy
Leszakad alattam
Felszakítja sebem,
Majdnem megöl,
Nincs elég ápolónő.

A vasútállomás bűzös,
Arcul csap áporodottsága,
Piszkos foltok
A vonat ablakán,
Nem látom
A virágos Alföldet,
Gyönyörű a táj
A foltok között,
Sejtem, hogy létezik,
S milyen szépek
Az emberek,
A fiatalok,
Magasak,
Egyszerűen csodásak
A vidéki városok,
Élnek,
Gyönyörű épületek,
De csontig sajog
Egy állandó
Országos rendetlenség,
Valami mindig lenyom,
Valami váratlan rossz,
Mindig felmerül,

Ha más nem,
Egy káromkodás.
Félek az utcán
A kutyáktól,
A piszoktól,
S a sötétnek látszó
Emberektől,
Örülök, ha rendőrt
Látok
Szeretnék velük sétálni.
Lassan ocsúdok
Egy szívszorító némaságból,
Félig megvakulásból,
Érzem a fájdalmat
Valami letaglóz,
Holott szívem szárnyal,
Lelkem lángol
A segíteni akarástól.

Álljunk meg, csak
Egy pillanatra,
Tervezzünk csodát,
Műveljük magunkat
Írjuk le a tájat
Műveljük a nemzeti,
Történelmi zenét,
Magyart, újat
Modernet
De az ősi földből,
Faragjunk új szobrot
Leheljünk új imát,
Építsünk új erőt,
Lelkit.

A nemzet jövője
A fiatalság,
Mily öröm látni,
Hogy vannak

Művelt, ragyogó,
Nagyszerű fiatalok,
De túl sok
Üresen botorkál,
A külső hatások alatt,
Lelke rongyos,
Teste véres,
Új eszmerendszer,
Új világnézet
Kellene,
A családi szeretet
S a család szeretete
Legyen az alap,
Mert e honban
E társadalomban
Már az ördögök is
Sírnak,
Csiholni kell a szikrát
Az új lobbanáshoz
Egy új felbuzduláshoz
Új lángok égéséhez,
Mint ezer évvel ezelőtt.
Már nem elég
Ígérgetni,
A nép már hitetlen,
Kirázódott
A mézes szavakból,
Sárba esett.

Az anyaföld szeretetével,
A táj szépségével,
A tavasz ujjongásával
Erősödhetne
A lélek tisztasága,
Az erkölcsi szépség vágya,
A föld tavaszi illatával,
Az új szántással,
A fák zöldülő leveleivel,

A fiatalság érezheté,
Elérhető
A lelki boldogság
Öröme,
A zsenge búza hajtása,
A virágok pompája,
A nap fénye,
A természet csodás
Szépsége,
Gyógyító ereje
Felemelhetné
Az ifjúság lelkét.

Csodák csodája,
A diszkós lány
Imbolyog felém
Sápadt,
Kifacsart,
Mint egy mosogatórongy
Haja lázadó,
Önkereső,
Zilált,
Fáradt lila.
Rám néz
Szeme üres,
Érzem lehetét,
Alkoholos,
Suttogom neki
Elviszlek,
Gyere velem,
Gyűrődjünk együtt,
Szülessünk újra,
Verekedjünk a jövőért.
Messze a bűzös lehetektől,
A bűnöktől,
A pálmafák
Félszigetének
Ezüstös úrhajójával

Elviszlek a holdra,
S onnan visszanézve
Láthatod,
Mily szép a föld,
Kék és fehér
Ártatlan örvény
A fekete mindenségben,
S érezheted, hogyan
Siklunk könnyed
Lebegésben
És semmi és semmi
Nem húz le,
Nincs szenvedés
Nincsenek ördögök...
Majd,
Elrepülünk
A déltengeri Samoába,
Ölelő lágy hullámok
És simogató szelek
Trópusi felszabadultságát
Érezheted,
S lelkedet előnti
A létezés soha nem érzett
Boldogsága,
S a lemenő nap
Bíbor fényében
A tenger hullámaiban
Ragyoghat szemed...
Utána
Elszállunk
A messzi északra
A sarkkörön túlra,
Ahol a forró nyárban
A Denali csúcsait
A napkelte
Fényeiben játszó
Rózsaszín havas bérceket
Csodálhatod,

Hol a csúcsok vörös fénye
Játszadozik
A kék éggel...
Vagy itt helyben
Elviszlek
A vízjárta síkság
Ligeteibe
Hol toccsanhatunk,
Bujkálhatunk
Az erdő sűrűjében
Csodálva
A fák levelein
A napfény vibrálását,
Majd kitekintve
Az alföldi tájra
Elmerülünk
A búza ringásában,
Az útszéli virágok
Illatában;
Kirázom belőled
A vénséget,
A szörnyeket,
Az erőszak
Kék foltjait,
A lélek véres
Szivárgását,
S majd némán,
Kéz a kézben
Száguldunk vissza
Az ártatlan ifjúságba,
S te örökre fiatal
És szép maradsz;
Lehunyt szemmel
Suttogja:
"Megyek veled
A déltengeri szigetekre
A lágyan hullámzó tenger
Örök boldogságába."

Fülébe mondom
Halkan,
"Kinyitom szemed,
Fény-nyalábbá
Varázsolom
Kusza hajad,
Hogy lelkedből
Tündököljön,
S hogy megtaláljad
Önmagadat,
Magadban,
S mindent,
Ami lelkedben van."
A szeretet jeléül
Megcsókolom kezét.
Hirtelen rám nézve
Kérdezi,
Hol van
Szent István
Koronája?
Tarisznyából
Kiveszem
Szentföldi,
Olajfabetétes,
Aranyláncos
Keresztemet,
A nyakára öltöm
Megcsókolja;
"Ez Szent István
Koronája"
Mondom
"Itt van veled.
Csak veled."
Az elhullt éjszakából
A felkelő nappal
Éledünk,
S repülünk a szelek szárnyán,
Új vágyakkal

A napfényben.

A minden
Talpalatnyi föld
Koronája
Még fénylik halványan
A táj felett
De vagy Isten
Hagyta el e népet,
Vagy a nép
Hagyta el
Istent.

Lassan szedjük fel
Magunkat,
Ezeréves kultúránk
Talaján tápázkodunk,
Nincs mennyei felfedezés,
Mély földi gyökér,
S a magyar sors
Csak halad
A szenvedés és
Önsanyargatás
Földi útján.

EZER OPERÁBAN DALOLTAM:

*Ezer operában játszottam,
A tragédiák örvényében
Szívemből daloltam,
S a nagy tapsviharban
Szegény maradtam.*

*Miért ölt ennyire a játék
Mert a csúcokra vágytam?
Énekeltem tavaszban,
A virágos mezőkön jártam,
De csak hideg telet arattam.*

*Most, öreg vagyok,
S a múlt emlékeinek
Rongyos dalkabátjait
Magamra húzva
Majdnem megfagyok.*

*Csábított napfényes Itália,
A német autócsodák,
A bécsi Opera,
De én csak itthon énekeltem
S szurokban főttem.*

*Most reszketek a fagyos télben,
Az emlékek világában,
Az elhervadt virágcsokrok
Végtelen halmazában,
Igen, itthon maradtam.*

GYERMEKEK ERDÉLYBEN

*Szürke, kavargó téli felhőkből
Hullanak az ég megfagyott könnyei,
Mint apró, kékesen csillogó gyémántok
Takarják be a földet a hókristályok.*

*Fehér, pihés lepel borítja a házakat,
Füstölik a finom kolbászt, sonkákat,
De éhesen fáznak a magyar gyermekek
Kiknek nem jutott egy jó falat.*

*Kis, törékeny testük remeg
A vékony télikabátban,
Mikor ballagnak a hosszú havas úton,
A távoli magyar iskolába.*

*Hol van az új élet maszlag ígérete
Az erdők és a havasok alatt,
Hol van a jövő ígérete,
A csontos kezű, csupasz fák alatt.*

*Angyalkák! Leheljetek kis napmeleget
A didergő fázó, kicsiny lelkekbe,
Tegyetek rájuk száz télikabátot,
Hogy elég legyen az egész életben.*

*Mi magyarok, keményen dolgozunk
A szebb, jobb jövőben remélve,
Szántunk, vetünk, verejtékezünk,
De sárga búzakalászt csak más arat.*

*Szerető anyák féltő gondoskodása
Reménysugár a csillagok alatt,
A képzelet szárnyán repül felénk,
S virágot látunk a hold alatt.*

*Havas fenyők, hókristályok, angyalkák
Kavarodnak a fényes nap alatt
S édesanyánk mosolyában
A hópelyhek varázsa könnyet fakaszt.*



Tartalom

<i>A föld beszél</i>	8
<i>Üdvözlét</i>	9
<i>Tokaj</i>	10
<i>Örökké várók</i>	11
<i>Miért</i>	12
<i>Trópusi este</i>	13
<i>Éjszaka</i>	14
<i>Pirkadás</i>	15
<i>Magyar Millenium</i>	16
<i>Magyar paraszt vagyok</i>	18
<i>Az Erdélyi Himnuszra</i>	20
<i>Világünnep</i>	21
<i>Háború és béke</i>	23
<i>Siratódal</i>	24
<i>Szórjatok virágot</i>	26
<i>Magyar vagyok</i>	27
<i>Mókuserék</i>	30
<i>Utazás a viharsarokban</i>	31
<i>A Váci utcában</i>	34
<i>Újgazdag vallás</i>	35
<i>Körúti villamos</i>	37
<i>Kártérítés</i>	38
<i>Egy őszi nap</i>	40
<i>Hazatérő lélek</i>	41
<i>Nézz Lelkedbe</i>	43
<i>Ördögő tánca a kék tengeren</i>	44
<i>Egy zöldszemű piros hajú lány</i>	45
<i>Visszatérés</i>	46
<i>Fefedező úton</i>	47
<i>Vizsgaelőadás</i>	49
<i>Aranyat kutattam</i>	50
<i>Azték piramis</i>	52

<i>Aranyláz</i>53
<i>A hegyek titka</i>55
<i>A jég aranyfolója</i>57
<i>A farkasok dala</i>59
<i>A sziklás hegyekben</i>61
<i>Hívás</i>62
<i>Háború</i>63
<i>Megtört hold éjszakája</i>65
<i>A velencei tengerparton</i>67
<i>Csak egyszer</i>68
<i>Carmen, maradj velem könnyörgés</i>69
<i>Szeretlek, Carmen a bosszú</i>70
<i>Utolsó napok verse</i>71
<i>Csak énekelj az ősi lombok alatt</i>72
<i>Ősök</i>73
<i>Tört idő</i>74
<i>Az idők szele</i>75
<i>Ha</i>76
<i>Dal és játék</i>77
<i>Művészbarát</i>79
<i>Kozmikus sámán</i>80
<i>Varázsló</i>81
<i>Bizakodó vers</i>82
<i>Majd dalolhatsz nekünk</i>84
<i>Zuhanó repülés</i>86
<i>Egyiptomi hercegnő</i>87
<i>Szeretek otthon lenni</i>89
<i>Hawaiiiban</i>90
<i>Kozmikus élelgyógyulás</i>92
<i>Emlékezés</i>93
<i>Európa, Európa</i>94
<i>Fekete holdak éjszakáján</i>96
<i>Tokaji ősz</i>97
<i>Bécs, Buda és Koroncó</i>99
<i>Búcsú</i>101
<i>Ember vész Trianon</i>103
<i>Ha átmegyek a Tiszán</i>104

Öreg varjú a száraz ágon	105
Egy kisfiú halára	106
Új zenét dalolok	107
A piros labda	108
A nagyteremben	109
Imádom a Pesti koldusnőket	110
Hontalanok	111
Koldustársak	112
Budapest, te csodás	113
Koldus és színház	114
A koldus rendező	116
Lehettem volna	117
Bukás	118
Nem jön levél	120
Esőben	121
A boldogság vége	122
Üzenet	123
A nagy karmester	124
Három titok világa	125
Egy rózsa	126
Never too far	127
The origin of stars, a Valentine day poem	128
Desert illusion	129
Sagebrush and tears	131
Love in a spaceship	132
The girl of the Galaxy	133
Sunland	134
The Saint	136
My angel	137
Michelle	138
In the gulag of Russia	139
Peace on Earth	141
A Magyar tavasz balladája	142
Ezer operában daloltam:	153
Gyermekek Erdélyben	154



00/8075

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1945

1946

1947

1948

1949

1950

1951

1952

1953

1954

1955

1956

1957

1958

1959

1960

1961

1962